Traduceri după: Rabindranath Tagore – *La corbeille de fruits,* trad. Hélène de Pasquier, Editions de la Nouvelle Revue Française, Paris, 1920 şi *La Fugitive,* trad. de Renée de Brimont, Editions NRF, Paris, 1922.

Pe copertă: THANJAVAR: *Saraswati,* Zeiţa Înţelepciunii (din: HINDUISM de Shakuntala Jagannathan)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Tagore, Rabindranath
Coşul cu fructe. Fugitiva / Rabindranath Tagore. – Iaşi: Editura Fudaţiei Culturale Poezia, 2003
Traduceri George Popa
(Artemis)
ISBN: 973-86510-1-8

821.135.1-1

CARTEA A APĂRUT CU SPRIJINUL
MINISTERULUI CULTURII ŞI CULTELOR

© Editura Fundaţiei Culturale Poezia
Artemis
ISBN 973-86510-1-8

RABINDRANATH TAGORE

COŞUL CU FRUCTE

FUGITIVA

Versiune românească
de GEORGE POPA

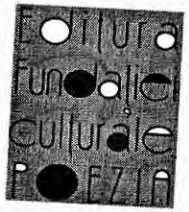

Alte lucrări de **George POPA**

Poeme – *Laudă formei,* ed. Tineretului, 1969; *Constelația Hyperion,* ed. Junimea, 1978; *Orfeu și Euridice,* ed. Junimea, 1986; *Inițieri,* ed. Timpul, 1999; *Înălțarea mai sus de sine,* Cugetarea, 2002, *Catrenele din Valea Vinului,* Cugetarea, 2002; *Meditații orfice,* Cugetarea, 2003.

Eseuri de artă – *Semnificațiile spațiului în pictură,* ed. Meridiane, 1973; *Auguste Rodin,* ed. Meridiane, 1976

Eseuri de literatură: *Spațiul poetic eminescian,* ed. Junimea, 1982; *Prezentul etern eminescian,* ed. Junimea, 1989; *Metafora și cei trei oaspeți ai poemului,* Cugetarea, 2002; *Spiritul hyperionic sau sublimul eminescian,* ed. Universitas XXI, 2003

Eseu dramatic: *Imposibila aventură. Aporii ale tragicului,* ed. Cugetarea, 2001

Aforisme - *Însemnările unui oaspete al luminii,* ed. Timpul 1998

Sinteze: *Istoria culturii și a civilizațiilor – Un compendiu al spiritualității universale,* ed. Cugetarea, 1997.

Traduceri: *Omar Khayyâm – Rubaiyâte,* ed. I, ed. Tineretului, 1969, ediția II, ed. Univers, 1979, ed. III, ed. Junimea, 1993; ediția IV, ed. Timpul 1995, 1997; ed. V, ed. Timpul 2001; ed. VI, ed. ProEurope, 2003. *Rabindranath Tagore- Antologie lirică,* ed. I, ed. Univers, 1987, ediția II, ed. Polirom, 1998; – *Jertfa lirică,* ed. Polirom, 2000; *Lebăda,* ed. Cugetarea, 2001. *Hafiz – Divanul,* Polirom, 1997. *A.K. Coomaraswamy – Hinduism și Budism,* ed. Timpul, 1997. *Rainer Maria Rilke - Elegiile duineze, Sonetele către Orfeu,* ed. Polirom, 2000

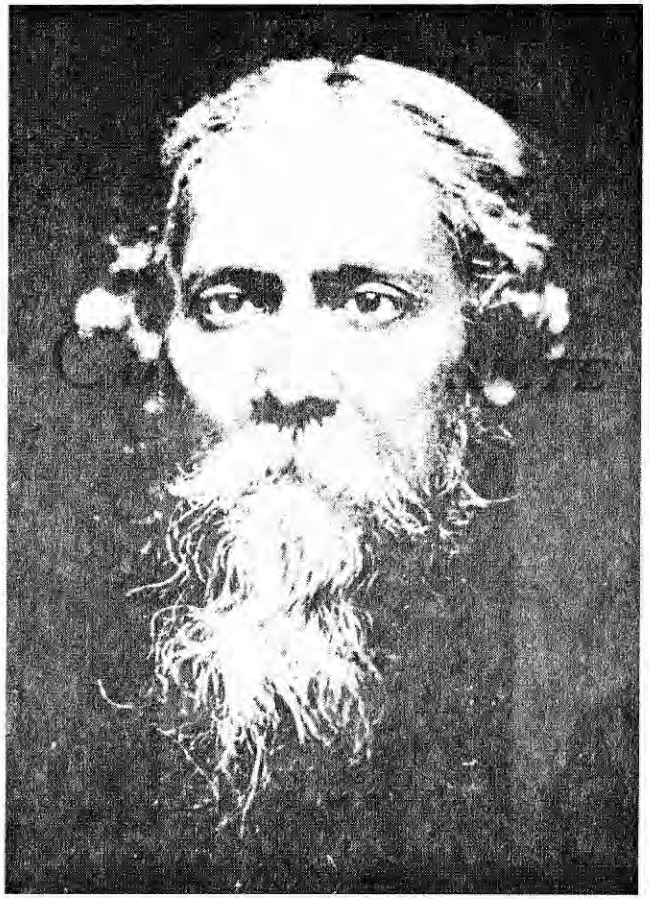

Coşul cu fructe

I

Porunceşte, şi eu voi culege toate fructele mele
pentru a ţi le aduce în coşuri pline în grădina ta,
cu toate că unele din ele s-au trecut,
iar altele sunt încă necoapte.

Căci anotimpul devine greu de splendoare,
iar fluierul păstorului suspină în umbră.

Dă poruncă, şi eu voi pune să se umfle
pânza corăbiei pe râu.

Vântul de martie s-a ridicat
şi a tulburat valurile care lâncezeau.

Grădina şi-a exalat tot sufletul său,
şi în ceasul mâhnit al serii,
o chemare a venit de la casa ta,
pe plaja pe care-o îmbracă în aur asfinţitul.

II

În aurora viaţa mea era asemenea cu o floare –
floarea invoaltă care lasă să-i cadă una sau două petale,
şi nu-şi simte nicicum pierderea
când briza primăverii vine să pândească la poarta sa.

Astăzi când tinereţea sa a luat sfârşit,
viaţa mea este asemenea unui fruct
care nu mai are nimc de cruţat pentru sine.
Ci ea aşteaptă ca să se dăruiască întreagă,
cu toată povara dulceţii sale.

III

Sărbătoarea verii nu există decât pentru florile deschise?
Sau pentru frunzele moarte şi florile care se ofilesc?

Cântecul mării nu se armonizează
cu hulele tot mai pline de larmă?

Nu cântă el şi pentru valurile potolite?

Juvaere sunt ţesute în covoarele regelui meu
care stă în picioare;
dar umilul pământ aşteaptă răbdător
ca picioarele sale să-i fie atinse.

Puţini sunt înţelepţii şi marii dregători
aflaţi lângă Stăpânul meu;
dar el a luat pe cei simpli în braţele sale
şi a făcut din mine pentru totdeauna servitorul său.

IV

M-am trezit şi am găsit mesajul său dimineaţa
Nu ştiu ce-mi aducea, căci nu am învăţat încă să citesc
Voi lăsa pe savant cu tomurile lui, şi nu-l voi întreba:
ştiu eu măcar dacă ar putea să-l înţeleagă?
Am să-mi ating fruntea cu scrisoarea,
şi o voi apăsa pe inima mea.
Când noaptea va deveni mută,
iar stelele vor ieşi una câte una,
am s-o deschid pe genunchii mei şi voi rămâne tăcut.
Frunzele murmuitoare mi-o vor citi cu glas tare;
râul grăbit mi-o va îngâna
şi cele şapte stele ale cunoaşterii mi-o vor cânta din ceruri.
Nu izbutesc să aflu ceea ce caut;
ceea ce aş vrea să învăţ, nu înţeleg;
dar acest mesaj pe care nu am ştiut să-l descifrez
mi-a ridicat povara,
şi gândurile mele s-au preschimbat în melodii.

V

Un pumn de nisip ar fi putut să-mi ascundă semnalul tău,
când eu nu-i cunoşteam înţelesul.
Acum când i-am pătruns în parte sensul,
eu îl citesc în toate care altă dată mi-l ascundeau.

El este cel care colorează petalele florilor;
valurile îl iluminează cu spuma lor,
şi munţii îl fac să strălucească pe crestele lor.
Mi-am întors de la tine faţa,
şi din acest motiv silabisesc pieziş scrisorile,
a căror înţeles nu îl ştiam.

VI

Acolo unde drumurile sunt însemnate, îmi pierd calea.
Pe nemărginita mare, în albastrul cerului,
nu sunt linii marcate.
Cărarea este ascunsă de aripile păsărilor,
de focul stelelor, de florile diverselor anotimpuri.
Şi îmi întreb inima:
sângele tău nu are vreo ştire despre nevăzutul drum?

VII

Vai, nu mai pot să rămân în casă;
căminul nu mai este un cămin pentru mine,
căci eternul Străin mă cheamă, îl aud mergând pe cale.

Fiecare din paşii săi îmi loveşte inima şi mă fac să sufăr!
Vântul se ridică şi marea geme.

Îmi voi părăsi toate treburile şi şovăirile
pentru a urma această putere rătăcitoare,
căci Străinul mă cheamă, îl aud cum merge pe cale.

VIII

Fii gata să te avânţi, inima mea!
Şi lasă înapoia ta pe toţi cei care trebuie să întârzie.
Căci numele tău a fost chemat din cerul dimineţii.
Nu aştepta pe nimeni!

Mugurele care înfloreşte
doreşte noaptea şi roua,
dar floarea deschisă strigă spre lumina care o eliberează.
Sfarmă zăgazurile, o, inima mea, şi ia-ţi avânt!

IX

Când eu zăboveam în mijlocul comorilor mele adunate,
mă simţeam asemenea unui vierme
ce se hrăneşte în umbra fructului în care s-a născut.

Voi părăsi această închisoare mizerabilă.
Nu doresc o hodină care ucide,
căci eu plec în căutarea tinereţii eterne;
voi azvârli tot ceea ce nu este în acord cu viaţa mea,
sau uşor precum râsul meu.

Zbor prin timpi, şi în carul tău,
o, inima mea, dansează poetul
care cântă în vreme ce străbate spaţiile.

X

Tu m-ai luat de mână
şi m-ai aşezat pe un tron lângă tine,
înaintea tuturor oamenilor;
am devenit temător,
neputând să mă mişc sau să merg prin propria-mi voinţă,
îndoindu-mă şi discutând la fiece pas,
de teamă să nu îmi atrag dizgraţia spinilor.

Sunt în sfârşit liber!
Lovitura fatală a venit, trompeta insultei a răsunat,
şi tronul meu a căzut în pulbere.
Drumurile mele se întind în faţa mea.

Aripile mele se avântă purtate de dorul cerurilor.
Voi merge să mă întâlnesc
cu stelele căzătoare din miezul nopţii,
pentru a mă cufunda în umbra adâncă.
Voi fi asemenea norului frământat de furtuna verii,
care, pierzându-şi coroana de lumină aurită,
atârnă ca o sabie fulgerul pe un lanţ fulgurant.
Cu o bucurie desnănăjduită
alerg pe drumul prăfuit
al disprețuiților;
şi mă apropii pe încetul de ultima ta primire.
Copilul îşi află mama, când i-a părăsit sânul.

Şi pentru că am fost despărţit de tine
şi aruncat dincolo de pragul tău,
eu sunt acum liber să-ți contemplu chipul.

XI

Lanţul preţios de la gâtul meu nu mă împodobeşte
decât pentru a se juca cu mine.
Mă doare greutatea sa
şi mă sugrumă când mă străduiesc să-l scot.
El îmi înşfacă grumazul, el îmi înăbuşă cântecele.

De-aş putea să-l depun ca ofrandă în mâinile tale, Doamne,
aş fi mântuit.
Ia-l, şi, în schimb, leagă-mă de tine cu un dulce nod,
căci îmi este ruşine să stau în faţa ta cu acest lanţ preţios
la gâtul meu.

XII

Limpede şi repede curgea Jumma în vale,
sub veghea ţărmului înalt şi abrupt.
Colinele umbroase şi împădurite, mergeau alături de torenţi
şi-i făceau horă jur-împrejur.
Govinda, marele predicator Sihk,
stătea pe stâncă şi citea scripturile,
când Raghumath, discipolul său
mândru de bogăţiile sale, se înclină înainte, zicându-i:
"Îţi aduc umilul meu dar, nedemn de a fi primit".
Şi depuse în faţa sa o pereche de brăţări de aur,
lucrate cu pietre de mare preţ.
Maestrul luă una, îl răsuci în jurul degetului,
şi diamantele îşi lansară sclipirile lor luminoase.

Dintr-odată brăţara, lunecând din mâna sa,
se rostogoli de-a-lungul ţărmului până în râu.
"Vai !", exclamă Raghumath, şi sări în apa curgătoare.
Maestrul coborî ochii pe cartea sa,
iar apa, păstrând şi ascunzând ceea ce furase,
îşi continua drumul.

Ziua se stingea când Raghumath se întoarse la maestru,
obosit şi ud leoarcă.
– Şi aproape fără răsuflare îi spuse:
"Aş putea chiar să o regăsesc, dacă măcar mi-ai spune locul
unde a căzut".

Atunci maestrul, ridicând brăţara care rămăsese,
o aruncă în apă zicând: "acolo este."

XIII

A merge, însemnează să te întâlnesc în fiece clipă,
o, Tovarăş de călătorie!
Însemnează să cânt în zgomotul paşilor tăi.
Cel pe care răsuflarea ta l-a atins,
nu rătăceşte la adăpostul ţărmului.
El desfăşoară în vânt o pânză agitată
şi navighează pe o apă tumultuoasă.

Cel ce deschide larg uşa lui şi îi trece pragul,
primeşte salutarea ta.
Nu-i rămâne decât să-şi contemple câştigul
sau să se compătimească pentru ceea ce a pierdut;
bătăile inimii sale scandează mersul tău;
căci tu mergi cu el la pas, o, Tovarăş de călătorie!

XIV

Partea mea de bunuri în această lume
trebuie să-mi vină din mâinile tale:
aşa a fost promisiunea ta.
Din acest motiv lumina ta străluceşte prin lacrimile mele.
Eu şovăi să-i urmez pe ceilalţi, de teamă să te pierd
acolo unde tu mă aştepti să-mi fii călăuză,
undeva când drumul coteşte.

Voi merge cu încăpăţânare pe drumul meu propriu
până când sminteala mea însăşi te va împinge la uşa mea.
Căci eu am promisiunea ta,
că partea mea de bunuri din această lume
trebuie să-mi vină din mâinile tale.

XV

Grăirea ta este simplă, O, Doamne,
dar nu şi cea a discipolilor care vorbesc în numele tău.
Eu înţeleg graiul stelelor tale şi tăcerea arborilor tăi.
Eu ştiu că inima mea ar vrea să se deschidă ca o floare;
ştiu că viaţa mea s-a adăpat la izvoarele unei nezărite
fântâni.

Cântecele tale, asemenea unor păsări
venite din ţara mâhnită a zăpezilor,
au zburat până la inima mea pentru a-şi zidi cuibul
şi spre a se adăposti de dogorile lui Aprilie,
şi eu sunt mulţumit, aşteptând anotimpul fericit.

XVI

Ei cunoşteau drumul şi au mers să te caute
de-a-lungul strâmtei cărări;
dar eu rătăceam foarte departe în noapte,
căci nu cunoşteam calea.

Nu eram atât de savant pentru
a avea teamă de tine în întuneric,
şi din acest motiv am întâlnit pragul tău din întâmplare.

Înţelepţii mă respinseră şi îmi porunciră să mă întorc,
pentru că nu urmasem cărăruia cea îngustă.
Plin de îndoieli, am pornit înapoi,
când tu m-ai reţinut cu putere lângă tine;
şi în fiecare zi furia lor a devenit mai mare.

XVII

Mi-am luat lampa pământească, şi, ieşind din casă,
am strigat: "Veniţi, copii, am să luminez cărarea voastră!"

Noaptea era încă profundă când m-am întors
lăsând drumul în tăcerea sa, şi strigând:
"Luminează-mă, o , Foc dumnezeiesc!
Căci lampa mea pământească zace sfărâmată în pulbere!"

XVIII

Nu, nu-ţi stă în putere să faci să se deschidă mugurele.
Scutură-l, loveşte-l:
nu vei avea puterea de a-l desface.
Mâinele tale îl cufundă; tu îi sfâşii petalele
şi îl arunci în ţărână.
Dar nici o culoare nu se arată, şi nici o mireasmă.
Ah! nu-ţi este dat să-l faci să-nflorească.

Dar cel care face să se învoalte floarea
lucrează aşa de simplu.
El aruncă spre ea o privire,
şi seva vieţii curge prin vinele sale.
La suflul său, floarea îşi desface aripile
şi se leagănă în voia vântului.
Ca un dor al inimii, culoarea sa izbucneşte,
şi parfumul său trădează o dulce taină.

Cel care face să se deschidă floarea, o face aşa de simplu!

XIX

Sudas, grădinarul, după ce a cules ultimul lotus
cruţat de ravagiile iernii, veni
ca să-l vândă regelui, la poarta palatului.

El întâlni acolo un călător care-l întrebă: "Spune-mi preţul
acestui ultim lotus – vreau să-l dăruiesc Domnului Buddha."
Sudas îi răspunse: "Dacă îmi dai un ban de aur, este al tău."
Călătorul plăti.

În aceeaşi clipă, regele ieşea; el dori să cumpere floarea,
căci el gândea: "Ar fi un frumos dar de pus la picioarele
sale, lotusul care a înflorit la vremea iernii."

Grădinarului care-i spuse că un ban de aur îi fusese oferit,
regele îi promise zece, dar călătorul dublă imediat preţul.
Atunci grădinarul, înclinându-se, zise: "Nu pot să-mi vând
lotusul." Căci, în lăcomia sa, el îşi imagină că însuşi
Domnul Buddha îi va da un preţ şi mai mare.

În umbra liniştită a pomilor de *mangua*, dincolo de zidurile
oraşului,
Sudas se află în faţa Domnului Buddha,
pe buzele căruia se află o tăcere de dragoste,
şi ai cărui ochi iradiază o pace asemănătoare luceafărului de
dimineaţă
când toamna este spălată de rouă.
Sudas a ridicat ochii spre chipul său;
a pus lotusul la picioarele sale, şi şi-a plecat capul în pulbere.
Buddha surâse şi-l întrebă: "Care este dorinţa ta, fiule?"
Şi Sudas strigă: "Cea mai mică atingere a picioarelor tale".

XX

O, Noapte, Noapte acoperită de văluri,
fă din mine poetul tău!
Unii au stat muți în umbra ta veacuri de-a rândul;
lasă-mă să fac cunoscute cântecele lor.
Ia-mă în carul tău fără roți săltând tăcut din lume în lume,
o, tu, regină în palatul timpului,
tu măreață și întunecată!

Atâtea spirite întrebătoare au intrat pe furiș în curtea ta,
și au pândit în casa ta fără lumină,
cerând un răspuns.
Din atâtea inimi, străpunse de acea săgeată a bucuriei
pe care o slobozea mâna ta neștiută, cântecul de sărbătoare
a izbucnit zguduind bezna până în temeliile ei.
Aceste suflete treze și-au ridicat privirea
spre lumina înstelată și rămîn uimite
În fața unei comori atât de neașteptat aflate.

Fă din mine poetul lor, o, Noapte,
poetul tăcerii tale de nepătruns.

XXI

Într-o zi am să întâlnesc Viața în mine,
bucuria care se ascunde în viața mea,
cu toate că zilele îmi tulbură calea
cu praful lor de prisos.

Am întâlnit-o din când în când prin străfulgerări,
și suflul său șovăitor, ajungând până la mine,
mi-a parfumat pentru o clipă gândurile.

Într-o zi, o voi întâlni în afara mea,
bucuria care sălășluiește înapoia ecranului luminii - ...voi fi
în singurătatea din adâncuri, unde lucrurile toate
sunt văzute ca prin creatorul lor.

XXII

Dimineaţa aceasta de toamnă este covârşită de lumină,
şi dacă ale tale cântece devin capricioase şi obosite,
dă-mi flautul tău pentru o clipă.

Cânta-voi cu el după fantezia mea –
când pe genunchi, când pe buzele mele,
când aşezat pe iarbă lângă mine.

Dar în liniştea solemnă a serii,
voi culege flori pentru a-i pune coroane,
îl voi umple cu miresme;
cu lampa mea aprinsă, am să-i aduc adorarea mea.

Apoi, la noapte, voi reveni la tine pentru a ţi-l înapoia.
Şi tu vei cânta pe el muzica miezului de noapte,
când, solitară, luna nouă va rătăci printre stele.

XXIII

Sufletul poetului dansează
şi pluteşte pe valurile vieţii
printre vocile mareelor şi ale vânturilor.

Acum când soarele a asfinţit
şi cerul întunecat se-apleacă pe mare
ca nişte lungi gene pe ochii obosiţi,
este ora când, părăsindu-şi pana,
poetul lasă gândurile sale să fugă
spre adâncurile de nepătruns ale tainicei linişti eterne.

XXIV

Noaptea este neagră, şi somnul tău este profund
în liniştea sufletului meu.
Trezeşte-te, o, Durere a Iubirii,
căci nu ştiu cum să deschid poarta,
şi, iată, mă aflu în afară.

Orele se reculeg, stelele veghează, vântul a tăcut,
şi liniştea apasă greu în sufletul meu.
Trezeşte-te, Iubire, trezeşte-te!
Umple cupa mea goală,
şi cu nota unui cânt, vino şi tulbură noaptea.

XXV

Pasărea dimineţii cântă.
Cum ştie ea că aurora va izbucni,
atunci când balaurul bolţii încă înlănţuie cerul,
în faldurile sale îngheţate şi negre?

Spune-mi, pasăre a dimineţii, cum ai găsit,
prin îndoita noapte a cerului şi a codrilor,
drumul său până în visurile tale,
vistiernicul care izbucneşte din răsărit?

Lumea nu putea să te creadă când tu ai strigat:
"Soseşte soarele, iar noaptea s-a risipit."

O, tu cel care dormi încă, trezeşte-te!
Descoperă-ţi fruntea ca să primeşti
prima rază binecuvântată de lumină
şi cântă cu pasărea dimineţii în voioasă uimire!

XXVI

Cerşetorul care este în mine
îşi ridică mâinile slăbite spre cerul fără stele
şi strigă în urechea nopţii chemarea sa înfometată.

Rugăciunile sale zburară către bezna cea oarbă,
care se află, asemenea unui zeu decăzut,
în cerul dezolat, populat de speranţe moarte.

Tânguirea dorinţei murea colo
la marginile unui abis al desnădejdii;
o pasăre gemândă
făcea ocoluri în jurul acestui cuib pustiu.

Dar când dimineaţa îşi aruncă ancora
pe ţărmul Răsăritului,
cerşetorul care se află în mine sări strigând:
"Binecuvântat sunt,
pentru că noaptea cea surdă m-a renegat,
iar comoara sa este goală".

El mai cântă: "O, Viaţă, o, Lumină,
cât sunteţi de preţioase!
şi preţioasă de asemenea,
bucuria care în sfârşit vă cunoaşte!"

XXVII

Sanatan învârtea între degete mătăniile
pe marginea Gangelui,
când un Brahmin în zdrenţe veni la el, zicându-i:
"Ajută-mă, căci sunt nevoiaş."
- "Nu mi-a rămas decât un castron pentru pomană,"
spuse Sanatan, "căci am împărţit tot ce-am avut".
- "Dar Domnul nostru Shiva mi-a apărut în vis,"
răspunse Brahminul, "şi m-a sfătuit să vin să te caut."
Sanatan îşi aminti deodată că adunase o piatră fără preţ
printre pietricelele de pe ţărm,
şi pe care o ascunsese în nisip,
gândind că poate fi de folos cuiva.

Cu degetul arătă locul Brahminului, care, mirat,
dezgropă piatra.
Brahminul se aşeză pe pământ şi începu să gândească,
solitar, până în clipa când soarele dispărea după arbori,
la ora când păstorii îşi întorc turmele la staul.

Atunci, ridicându-se veni încet până la Sanatan şi-i spuse:
"Stăpâne, dă-mi cea mai mică parcelă din acea bogăţie
care depreţuieşte toate bogăţiile lumii."
Zicând aceasta, el aruncă în râu piatra fără preţ.

XXVIII

Zi după zi, veneam la uşa ta,
cu mâinile rugătoare,
cerând încă şi mereu.
Tu mi-ai dăruit şi mi-ai dăruit fără sfârşit
când cu măsură; când cu neaşteptată abundenţă.

Am luat unele din darurile tale,
iar pe altele le-am lăsat să cadă;
primele erau grele în mâinile mele;
cu celelalte am făcut jucării pe care le-am sfărâmat
când am fost obosit de ele;
până când în sfârşit sfărâmăturile şi comorile
adunate din darurile tale au alcătuit un asemenea munte,
că te-au ascuns privirii mele;
şi aşteptarea neîncetată mi-a mâhnit inima.

Ia, o, reia - acesta este acum strigătul inimii mele.
Sfarmă acest blid de cerşetor;
stinge lampa aceasta pentru o veghe fără rost;
prinde-mi mâinile,
şi deasupra acestei imense grămezi de binefaceri
care creşte zilnic tot mai mult,
ridică-mă până la imensitatea pustie unde voi afla
prezenţa ta solitară.

XXIX

Tu m-ai rânduit printre învinşi.
Ştiu că nu-mi este dat nici să înving,
şi nici să ies din luptă.

Mă voi cufunda în abis chiar dacă îi voi atinge capătul.
Am să joc jocul înfrângerii mele.

Voi pune în joc tot ce am
şi când voi fi pierdut totul,
voi juca până şi însăşi fiinţa mea,
şi poate că atunci voi fi recucerit totul,
prin totala mea despuiere.

XXX

Un zâmbet de bucurie
ilumina cerul
când tu mi-ai îmbrăcat sufletul în zdrenţe,
şi l-ai trimis să cerşească de-a-lungul drumurilor.
El a mers din poartă în poartă, şi adesea,
atunci când blidul era aproape plin, el mi-a fost furat.

La sfârşitul unei zile de oboseală, sufletul
veni la poarta palatului tău,
ridicându-şi sărmanul blid;
tu ai venit atunci, l-ai luat în mâini,
şi l-ai făcut să se aşeze alături de splendoarea ta.

XXXI

"Cine dintre noi se va ocupa să hrănească pe înfometaţi?"
întrebă Domnul Buddha pe discipolii săi,
atunci când foametea făcea ravagii în Shravasti.
Ratnakar, bancherul, îşi înclină capul zicând:
"Ar trebui mult mai mult decât averea mea,
ca să pot hrăni pe toţi cei înfometaţi."

Jasen, comandantul armatei regelui, spuse:
"Îmi voi da voios sângele vieţii mele,
dar nu este destulă hrană în casa mea."

Dharmapal, care poseda păşuni întinse, suspină:
"Dumnezeul vânturilor mi-a uscat câmpurile,
şi nu ştiu cum am să-mi achit Regelui dările."

Atunci, Supriya, fiica cerşetorului, se ridică.
Ea se înclină în faţa tuturor şi spuse cu umilinţă:
"Am să hrănesc eu pe aceşti nefericiţi."
"Şi cum?" strigară toţi cu surpriză.
"Cum nădăjduieşti tu să-ţi împlineşti dorinţa?"

"Sunt cea mai săracă dintre voi", spuse Supriya,
"aceasta este puterea mea. Comoara mea şi abundenţa mea,
le voi găsi la fiecare dintre porţile voastre."

XXXII

Regele meu îmi era necunoscut;
astfel, când mi se ceru impozitul,
m-am gândit cu îndrăzneală să mă ascund,
lasându-mi datoriile în suferinţă.

Am fugit şi am fugit încă, mai departe
decât treburile zilelor mele şi visurile nopţilor mele.
Aşa am aflat că sunt cunoscut de el
şi că nimic din mine nu-mi aparţine.

Acum nu mai am decât o dorinţă:
să pun la picioarele sale tot bunul meu,
şi să câştig astfel dreptul de a avea locul meu
în împărăţia sa.

XXXIII

Când mă gândeam să sculptez după viaţa mea
o icoană de a ta pentru ca oamenii să i se închine,
am adus toate dorurile mele şi cenuşile lor,
toate mângâietoarele mele amăgiri, şi visurile mele.

Când te-am rugat să-mi creezi cu viaţa mea
o icoană izbucnind din sufletul tău pentru ca tu să-l iubeşti,
tu ţi-ai adus focul şi puterea ta;
adevărul, iubirea şi pacea ta.

XXXIV

"Sire", grăi slujbaşul către Regele său,
"Narottam, sfântul, nu s-a ostenit niciodată
să intre în templul tău regal".
"El cântă laude Domnului sub arbori la drumul mare.
Şi templul este gol de închinători.
"Ei se înghesuie în jurul lui,
ca albinele în jurul lotusului alb,
şi nu ţin seama de castronul de aur plin de miere."

Jignit în inima sa, Regele merse acolo unde se afla Narottam
aşezat pe iarbă. Îl întrebă:
"Părinte, de ce ai părăsit templul meu cu bolţi de aur,
şi te aşezi în praf ca să predici iubirea de Dumnezeu?"
"Pentru că Dumnezeu nu se află acolo, în templul tău",
spuse Narottam.
Regele îşi încreţi sprâncenele şi-i răspunse:
"Ştii tu câte milioane de aur au fost cheltuite
pentru a zidi această minune a artei,
şi că fost închinată lui Dumnezeu cu ritualuri costisitoare?"

"Da, ştiu", răspunse Norattam;
"asta a fost în anul când mii dintre supuşii tăi,
având casele arse,
au cerut în zadar ajutor la uşa ta.
Şi Dumnezeu gândi: "Această mizerabilă creatură care nu
poate da adăpost fraţilor săi îmi construieşte un sălaş!"
"Şi el luă loc cu cei fără cămin, sub arborii din drumul mare.
"Şi această boabă de spumă aurie este cu totul goală,
în afară de o cădelniţă din care fumegă trufie."
Regele strigă în mânia sa: "Să pleci din ţara mea!"
Calm, sfântul răspunse:
"Da, izgoneşte-mă acolo unde ai izgonit deja pe Dumnezeu."

XXXV

Trâmbiţa zace în pulbere.
Vântul este obosit, lumina, moartă.
Ah! zi a nenorocirii!
Veniţi, luptători, care purtaţi drapelele,
Şi voi, cântăreţi, cu imnurile voastre de război!
Veniţi, pelerini ai marilor peregrinări,
care vă grăbiţi pe drumuri!
Trâmbiţa zace-n ţărână şi ne aşteaptă.

Eram pe drum spre templu cu ofrandele serii;
căutam un loc de odihnă după lucrul prăfos al zilei;
aveam nădejdea unui balsam pentru rănile mele
şi a unei aghiazme pentru veşmintele mele murdare,
când descoperii trâmbiţa ta zăcând în pulbere.
Nu era ceasul, pentru mine, să-mi aprind lampa serii?
Noaptea nu îngâna oare cântecul de leagăn al stelelor?
O, tu, trandafir de un roşu ca sângele,
macii somnului meu au pălit şi s-au ofilit!
Am ştiut că rătăcirile mele trecuseră şi datoriile plătite,
când deodată am descoperit trâmbiţa ta zăcând în ţărână.
Loveşte inima mea aţipită cu vraja tinereţii tale!
Bucuria mea de a trăi să ardă asemenea unei flăcări.
Săgeţile zorilor să străpungă inima nopţii,
şi un freamăt de spaimă
să scuture orbirea şi rămânerea pe loc.
Am venit ca să ridic trâmbiţa ta din ţărână.

Somnul nu mă va mai locui –
voi merge prin săgeţile fără număr.
Unii, ieşind din casele lor, vor alerga alături de mine
– alţii vor geme. Alţii în somnul lor,
se vor agita şi vor striga în vise pline de nelinişte.

Căci în această noapte, trâmbiţa ta va răsuna.

Şi-am cerut pacea şi nu am aflat decât ruşinea.
Acum stau înaintea ta – ajuta-mă să-mi îmbrac armura!
Teribilele lovituri ale nenorocirii
să facă să ţâşnească flăcări din viaţa mea.
Şi inima mea, în durere, să bată marşul victoriei.
Atunci, în mâinile mele despuiate, am să apuc trâmbiţa ta.

XXXVI

Când, în bucuria lor smintită, ei au strâns tină
ca să-ţi mânjească veşmântul, o, tu, Cel Măreţ,
inima mea se pierdu pe sine.
Am strigat către tine: "Ia varga pedepsei şi judecă-i ."
Lumina dimineţii lovea acei ochi roşii ai orgiei nocturne;
grădina de crini albi trebui să culeagă arzătorul lor suflu;
stelele, prin adâncurile nopţii sfinte,
contemplau dezmăţul lor
– dezmăţul celor care strângeau noroi
pentru ca să-ţi mânjească veşmântul, o, tu, Cel Măreţ!
Tronul dreptăţii se ridica în grădina de flori,
în primăvara însufleţită de cântecele păsărilor:
la marginea ţărmurilor umbroase,
unde murmurul arborilor răspunde celui al valurilor.

O, Adorabile, ei au fost fără milă în rătăcirea lor.
Ei pândiră în întuneric pentru a-ţi smulge podoabele
şi a-şi orna propriile dorinţi.
Când ei te-au lovit şi te-au făcut să suferi,
inima mi-a fost străpunsă şi am strigat către tine, zicând:
"Ia-ţi sabia, o, Adorabile, şi pedepseşte-i!"
Dar dreptatea ta se afla de veghe.
Tu ai vărsat lacrimile unei mame pe insolenţa lor;
credinţa nepieritoare a iubirii a ascuns
în propriile sale răni armele răzvrătirii.
Pedeapsa ta a fost tăcuta suferinţă a iubirii care nu doarme;
roşeaţă curăţiei tale; lacrimile celui mâhnit în noapte;
a fost palida lumină a dimineţii iertării.

O, tu , Cel Teribil, în lăcomia lor din ce în ce mai mare,
ei au forţat noaptea intrările tale,

sfărâmând uşile comorilor tale pentru a le fura.
Dar greutatea prăzii atârna aşa de tare,
că nu au putut să o ducă şi nici măcar să o urnească.
Atunci strigat-am spre tine: "Iartă-i, o, tu, Cel Teribil!"
Şi iertarea ta se răspândi în vijelii,
răsturnând şi rispind prăzile lor în ţărână.
Iertarea ta era fulgerul în această ploaie de sânge;
în razele, roşii de furtună, ale soarelui apune.

XXXVIII

Ugarupta, discipolul lui Buddha, dormea în praf,
întins lângă zidul cetăţii Mathura.
Toate lămpile erau stinse, porţile închise;
Toate stelele, ascunse în cerul nouros de august.
A cui erau acele picioare ale căror brăţări răsunau
şi care, deodată, atinseră sânul său?
El se tezi tresărind şi lumina lămpii unei femei
lovi ochii săi care deja iertau.
Era o dansatoare, constelată de juvaere,
înfăşurată într-o mantie albătruie,
beată de vinul tinereţii sale.

Ea coborî lampa şi zări tânărul chip, de o austeră frumseţe.
"Iartă-mă, o, tinere ascet", zise femeia
şi consimte să vii în casa mea, căci pământul prăfos
nu este un pat potrivit pentru tine".
"Femeie", răspunse ascetul, "mergi pe drumul tău;
când va veni vremea, voi veni la tine".

Deodată, noaptea cea neagră fu sfâşiată de fulgerul furtunii.
Din capătul orizontului ea alerga tunând,
iar femeia tremura de spaimă.

Crengile copacilor, deoparte şi de alta ale drumului,
se îndoiau sub florile aflate în muguri.
Notele vesele ale flautului pluteau în depărtare
cu brizele calde ale primăverii.
Orăşenii serbau florile pădurii.
Şi din înaltul cerului, luna rotundă
contempla umbrele oraşului liniştit.
Tânărul ascet mergea pe strada pustie,

în timp ce deasupra capului său,
păsările *Koel* pe crengi de *manguier,*
îşi cântau, neadormite, tânguirile lor de dragoste.

Upagupta trecu de barierile cetăţii
şi se opri la picioarele meterezelor.
Ce femeie zăcea acolo, în umbra zidului la picioarele sale,
lovită de ciuma neagră, cu trupul plin de răni,
aruncată în grabă, afară din oraş?

Ascetul, aşezându-se lângă ea, îi luă capul pe genunchi;
îi umezi buzele cu apă, şi îi întări trupul cu un balsam.
"Cine eşti tu, o, Milosivule?", întrebă femeea.
"Timpul a venit în sfârşit ca să te vizitez şi iată-mă aici",
răspunse tânărul ascet.

XXXVIII

Dragostea noastră nu este o.simplă joacă în glumă,
iubitul meu.
Iară şi iară nopţile urlătoare ale furtunilor
s-au abătut asupra mea, stingându-mi lumina;
îndoieli negre s-au adunat, ştergând toate stelele cerului meu.

Iară şi iară digurile au fost rupte,
lăsând valurile să-mi măture câmpurile,
iar tânguirile şi desnădejdea
mi-au sfâşiat cerul dintr-o parte în alta.
Şi-am învăţat că în iubirea ta exista lovituri dureroase,
dar niciodată nepăsarea îngheţată a morţii.

XXXIX

Zidul se întredeschide, lumina, râs dumnezeiesc, îl străpunge.
Victorie, o, Lumină!
Inima nopții a fost străpunsă!
Cu sabia ta de flacără
taie nodul îndoielilor și al dorințelor nesigure!
Victorie!
Aleargă, o, Neîndurătoareo!
Aleargă, o, Tu care ești teribilă în albul tău fără prihană!
O, Lumină, toba ta ritmează un marș de foc;
roșul torțelor este azvârlit foarte înalt;
moartea agonizează într-o izbucnire de splendoare!

XL

O, Foc, fratele meu, îți închin un cântec de victorie.
Tu ești imaginea de purpură și strălucitoare
a teribilei libertăți
Brațele tale se înalță la cer, și prin degetele tale pătimașe
strunele harfelor sunt atinse.

Când zilele mele se vor încheia
și stăvilarele vor fi deschise,
tu ai să arzi până la cenușă aceste strune
ale mâinilor și picioarelor mele.
Trupul meu va deveni una cu tine,
inima mea va fi învolburată în vârtejurile freneziei tale,
și căldura arzătoare care era viața mea,
dintr-odată va isbucni către tine,
contopindu-se cu văpăile tale.

XLI

Corăbierul se află afară
ca să străbată în noapte marea răzvrătită.
Catargul geme sub furia vântului
care umflă toate pânzele sale.
Sfâşiat de ghiarele nopţii, cerul a căzut în mare
şi-l otrăveşte cu beznă şi spaime.
Talazurile îşi înalţă crestele spre întunericul nevăzut,
iar Corăbierul este afară ,
pentru a străbate marea furioasă.

Corăbierul se află afară, nu ştiu pentru ce întâlnire,
iar noaptea se-nspăimântă de această bruscă albime
a vălurilor sale.
Nu ştiu pe ce ţărm se opreşte el în sfârşit
pentru a ajunge la grădina liniştită unde lampa arde,
şi va găsi pe cea care-l aşteaptă, aşezată în pulbere.

Ce ţintă urmăreşte această corabie care nu are teamă
nici de furtună şi nici de beznă?
Este ea încărcată cu pietre scumpe şi perle?
Ah, nu, la apus Luntraşul nu duce cu el comori,
ci doar un trandafir alb în mână, şi un cântec pe buze.
Pentru cea care veghează solitară,
cu lampa sa arzând în noapte.

Ea stă la marginea drumului.
Viţele sale de păr desfăcute flutură în vânt,
şi îi ascunde ochii.
Uraganul urlă prin porţile sfărâmate,
lumina tremură în lampa de lut, aruncând umbre pe ziduri.
Prin strigătele vântului, ea aude cum el o cheamă pe nume,

pe ea, al cărei nume este necunoscut.
Este mult timp de când Corăbierul a ridicat pânzele.
Şi va trece mult timp încă până ce ziua va veni
şi el are să bată la uşa sa.
Tobele nu vor bate şi nimeni n-are sa ştie.
Numai lumina va umple casa,
pulberea va fi binecuvântată, şi inima, veselă.
Toate îndoielile se vor risipi în tăcere,
când Corăbierul va atinge ţărmul.

XLII

Pământeştile mele zile se scurg asemenea unui râu îngust,
şi sufletul meu se agaţă de pluta vie a corpului meu.
Am s-o părăsesc când voi trece pe celalat ţărm.
Atunci ... ?
Poate că acolo lumina şi întunericul se aseamănă?

Denecunoscutul este veşnica libertate.
El este fără milă în iubirea sa.
El sfarmă scoica pentru a găsi perla,
mută în neagra ei temniţă.
Tu îţi aminteşti de zilele de altă dată
şi te tângui, sărmană inimă!
Bucură-te mai degrabă că mai sunt zile care au să vină!

O, Pelerinule, ceasul a sunat!
Iată, pentru tine, timpul să spui rămas bun drumurilor!
Chipul tău îţi va fi dezvăluit din nou,
şi vă veţi afla iarăşi faţă în faţă.

XLIII

Pe moaştele Domnului Nostru Buddha regele Bimbisar
a zidit drept ofrandă un sanctuar de marmură albă.
Spre seară, toate soţiile şi tinerele fete ale casei regale
veneau să-şi aducă ofrandele lor de flori,
şi îşi aprindeau lămpile.

Când, la vremea sa, fiul deveni rege la rândul său,
el înecă credinţa tatălui său în sânge
şi aprinse focuri sacrificiale cu scrierile sale sacre.

Ziua de toamnă era pe sfârsite.
Ora închinării de seară se apropia.
Shrimati, slujnica reginei, dăruită cultului Domnului Buddha,
dupa ce s-a scăldat în apa sfântă
şi a umplut tava de aur cu lămpi şi flori albe şi proaspete,
ridică tăcută ochii săi întunecaţi către chipul reginei.
Pe regină o apucă fiori de spaimă şi spuse:
"Nu ştii tu, copilă nesăbuită, că moartea este pedeapsa
oricui aduce jertfă parfumată templului lui Buddha?"
"Astfel este voinţa regelui ".

Shrimati se prosternă în faţa reginei, şi trecând poarta,
stătu în faţa Anitei, noua soţie a fiului regelui.
Cu o oglindă de aur pe genunchii,
noua soţie îşi peiptăna lungile şuviţe de abanos,
şi zugrăvea semnul stacojiu al fericirii
pe cărarea pletelor sale.
Mâinile sale tremurară când ea zări pe tânăra fată, şi strigă:
"Ce cumplită nenorocire vrei să-mi aduci?"
Pleacă de lângă mine imediat!"

Prinţesa Shukla stătea la fereastră,
citind o carte de dragoste la lumina asfinţitului de soare.
Ea tesări când văzu la uşa sa pe tânăra fată cu sfintele ofrande.
Cartea îi căzu de pe genunchi şi murmură la urechea fetei:
"Nu alerga spre moarte, o, femeie necugetată!"
Shrimati mergea din uşă în uşă.
Ea îşi ridica mâinile şi striga:
"O, femei ale casei regale, grăbiţi-vă!
"A venit timpul adorării Domnului nostru!"
Unele femei îi închiseră uşa şi altele o insultară.

Ultima licărire a zilei se ofilea
pe domul de bronz al turnului palatului.
Umbre adânci deveneau tot mai dense la colţurile străzilor;
gongul templului lui Shiva anunţa ora rugăciunii de seară.
În bezna serii de toamnă, profundă ca un lac limpede,
stelele palpitau de lumină, când gărzile grădinii regale
tresăriră zărind printre arbori un şir de lămpi
strălucind în sanctuarul lui Buddha..
Ei alergară cu săbiile scoase, ţipând:
"Cine eşti tu, smintito, care înfrunţi astfel moartea?"

"Sunt Shriamti", răspunse un glas dulce, "slujitoarea
Domnului Nostru Buddha."
O clipă apoi, sângele inimii sale
colora cu roşul său viu palida marmură.
Şi în ora linişită a stelelor,
murea ultima lampă de adorare la picioarele altarului.

XLIV

Această zi aflată între tine şi mine
ne face ultimul său semn de rămas bun.
Noaptea întinde un văl pe chipul ei
şi ascunde ultima lampă care ardea în odaia mea.

Întunecatul tău slujitor a intrat fără zgomot;
el a intins covorul de nuntă
pentru ca tu să vii şi să iei loc, singur cu mine
în liniştea calmă a acestei lumi,
până când noaptea se încheie.

XLV

Noaptea mea s-a scurs pe un culcuş de durere,
şi ochii mei sunt obosiţi,
Inima mi-i grea şi nu este încă pregătită
să întâlnesc dimineaţa încărcată cu toate bucuriile sale.

Trage vălul pe această lumină prea goală,
îndepărtează de mine această fulgerare, acest dans al vieţii.
Fie ca mantia întunericului să mă acopere cu faldurile sale,
şi chinul meu, pentru o clipă, să fie proteguit
de această lume care mă apasă.

XLVI

Timpul când puteam să-i dăruiesc
tot ce primeam de la ea a trecut.
Noaptea sa şi-a aflat dimineaţa şi tu ai prins-o în braţe:
şi de-acum ţie îţi aduc ceea ce era pentru ea:
mulţumirea şi darurile mele.
Pentru toate chinurile şi jignirile făcute ei,
eu vin către tine: iartă-le.
Pun în slujba ta aceste flori ale dragostei mele
care rămâneau în muguri,
atunci când ea aştepta să se deschidă.

XLVII

Găseam unele din vechile mele scrisori
ascunse cu grijă în caseta sa -
un pumn de jucării infime
cu care memoria sa putea să se joace.
Cu o inimă care se îngrozea,
ea încercase să ascundă aceste nimicuri
în valurile tumultoase ale timpului; ea spunea:
"Sunt numai ale mele!"

Ah, nu-i nimeni acum să le ceară,
ca să le plătească preţul în grijă geloasă;
şi totuşi ele se află mereu acolo.
Desigur, există o iubire în acea altă lume
pentru a le salva de neantul total,
aşa cum dragostea a salvat aceste scrisori
cu o atât de preţioasă grijă.

XLVIII

În desnădăjduita mea viaţă, adă-mi, o, femeie,
rânduiala şi frumuseţea,
aşa cum le aduceai, vie, în casa mea.

Mătură fărâmiturile şi praful orelor,
umple ulcioarele goale,
repară tot ce a fost neglijat.

Apoi, deschide uşa lăuntrică a templului,
aprinde lampa, şi acolo,
să ne apropiem unul de altulîn tăcere.

XLIX

Durerea a fost mare pentru a-mi acorda strunele,
o, Stăpânul meu!

ÂÎncepe cântecul, ca să uit chinul meu;
fă-mă să simt în frumuseţe ce te făcea să înfăptuieşti
în timpul acestor zile fără milă.

Noaptea care este pe sfârşite, întârzie la porţile mele;
las-o să plece cântând.
Răspândeşte-ţi inima pe strunele vieţii mele, Stăpâne,
într-o muzică suavă ce coboară din stele.

L

În străfulgerarea copleşitoare a unei clipe
am văzut măreţia creaţiei tale dându-mi viaţa
– creaţie străbătând atâtea morţi,
şi din lume în lume.

Eu plâng pe nedeamna mea viaţă, când văd că ea
este prada orelor fără însemnătate
– dar când o văd în mâinile tale,
eu ştiu că ea este prea preţioasă
pentru a fi risipită printre umbre.

LI

Eu ştiu că în seara întunecată a vreunei zile oarecare,
soarele îmi va spune ultimul său rămas bun.
Păstorii îşi vor cânta melodiile din flaute
la umbra smochinilor,
turmele vor paşte pe povârnişul râului,
în timp ce zilele mele vor trece în noapte.

Şi fac această rugăciune: de-aş putea şti, înainte de a-l părăsi,
de ce pământul acesta m-a luat în braţele lui.

De ce liniştea nopţilor mi-a vorbit despre stele,
de ce lumina zilelor sale a făcut să se nască,
sub sărutul său, florile cugetului meu.

Înainte de-a pleca, de-aş putea să întârzii pe ultimul refren,
ca să-i închei melodia;
lampa să fie aprinsă pentru ca să-ţi văd chipul,
şi ghirlandele împletite, pentru a te încorona cu ele.

LII

Ce este această armonie, a cărei cadenţă leagănă lumea?
Noi ne bucurăm când ea răsună pe culmile vieţii,
dar tremurăm de spaimă
când se întoarce în întuneric.
Şi totuşi muzica este aceeaşi, care vine şi care pleacă,
în ritmul armoniei eterne.

Tu îţi ascunzi comoara în pumnul mâinilor atle,
şi noi strigăm că ne-ai furat.
Dar, fie că o deschizi,
fie că-ţi închizi această mână, după voia ta,
câştigul şi pierderea sunt la fel.
În acest joc pe care tu îl joci cu tine însuţi,
tu pierzi şi câştigi în acelaşi timp.

LIII

Am sărutat această lume cu ochii şi mădularele mele.
Cu falduri fără număr, am înfăşurat-o întreagă în inima mea;
am vărsat pe zilele şi nopţile sale atâtea gânduri,
că lumea şi viaţa mea de mult sunt una
– şi îmi iubesc viaţa pentru că ador lumina cerului
care este întreagă în mine.

Dacă a părăsi această lume este o realitate
tot aşa de puternică precum şi aceea de a iubi,
– atunci trebuie să fie un înţeles
în a te întâlni şi a te despărţi de viaţă.
Şi dacă iubirea ar trebui să fie dezamăgită de moarte,
viermele unei asemenea deziluzii ar roade în tot ce există,
şi stelele înseşi s-ar ofili şi le-ar cuprinde întunericul.

LIV

Norul mi-a spus: "Mă risipesc";
iar Noaptea: "Mă cufund în arzătoarea auroră".
Durerea ni-a zis: "Rămân,
şi liniştea este adâncă, la fel cu urmele paşilor săi".
"Mor în deplinătate", a răspuns viaţa mea.
Pământul mi-a spus:
"Luminile mele îţi sărută gândurile în fiecare ceas"
"Zilele trec", a spus Iubirea, "dar eu te aştept."
Şi Moartea: "Îţi conduc barca vieţii
de cealaltă parte a mării".

LV

Poetul Tulsida era cufundat în gândurile sale, lângă Gange,
acel loc singuratic unde sunt incinerați morții.
El zări o femee așazată la picioarele trupului soțului ei,
îmbrăcată luxos ca pentru o nuntă.
Vazându-l, ea s-a ridicat și prosternându-se, îi spuse:
"Îngăduie-mi, Doamne, să urmez pe soțul meu în cer
cu binecuvântarea ta"
"De ce să te grăbești, fiica mea?", întrebă Tulsidas,
"acest pământ nu este a Celui care a creat cerurile?"
"Nu după cer, suspin, spuse femeia, ci după soțul meu."
Tulsida zâmbi și-i zise: "Întoarce-te acasă, copila mea.
Înainte de se împlini luna, tu îți vei regăsi bărbatul".

Femeia plecă, plină de o voioasa nădejde.
Tulsida veni s-o vadă în fiecare zi;
el îi dăruia gânduri adânci asupra cărora să mediteze,
până ce într-o zi inima sa fu plină de o divină dragoste.

Lunea era aproape încheiată,
când vecinii veniră și o întrebară:
"Femeie, ți-ai regăsit barbatul?"
Zâmbitoare, văduva răspunse: "L-am regăsit."
Cu vioiciune ei înterbară: "Unde este el?"
"În inima mea este Domnul meu,
unul cu mine", răspunse femeia.

LVI

Tu ai venit pentru o clipă alături de mine,
și tu m-ai făcut să simt marea taină a femeii,
care palpită în însăși inima creației.

Femeia este ce care întoarce zilnic spre cer
revărsarea valurilor duioșiei sale;
ea este frumsețea pururea proaspătă a tinereții firii;
ea dansează în apele curgătoare
și cântă in lumina dimineții;
în unde săltătoare ea potolește setea pământului ;
în ea Unicul și Veșnicul s-a încarnat
pentru a izbucni într-o bucurie ce nu se mai poate stăpâni,
și se revarsă în durerea iubirii.

LVII

Cine este această femeie care locuieşte în inima mea;
această femeie pentru totdeauna denădăjduită?
I-am făcut curte şi n-am putut s-o cuceresc.
Am împodobit-o cu ghirlande, şi laude i-am cântat.
Un zâmbet fugar i-a luminat o clipă chipul, apoi s-a stins.
"Nu aflu nici o bucurie în tine",
a strigat femeia desnădăjduită.

I-am cumpărat inele scumpe şi
un evantai împodobit cu pietre preţioase;
i-am făcut un pat sub un baldachin de aur.
O rază de plăcere tremură pe ochii ei, apoi dispăru.
"Nu simt nici o bucurie pentru aceste lucruri",
strigă ea, femeia desnădăjduită.

Am aşezat-o pe un car de triumf şi am dus-o
de la un capăt la altul al lumii.
Inimi subjugate căzură la picioarele ei,
şi tunete de aplauze răsunară până la cer.
Mândria strălucea în privirea sa o clipă,
apoi lacrimile îi întunecară ochii.
"Nu simt nici o bucurie în a fi cucerită",
strigă femeia denădăjduită.

Am întrebat-o; "Spune-mi, ce cauţi tu?"
Ea îmi spuse numai:
"Aştept pe cel al cărui nume nu este nicicum cunoscut".
Zile treceau treceau, şi ea strigă:
"Când veni-va el, iubitul meu,
cel pe care nu-l cunosc,
pentru ca să-l cunosc pe veşnicie?"

LVIII

A Ta este lumina care ţâşneşte din tenebre,
şi bunătatea care izbucneşte din inima sfâşiată de luptă.
A ta este casa deschisă asupra lumii,
şi dragostea care cheamă pe câmpul de bătălie.
Al Tău, darul care rămâne un câştig,
când toate lucrurile par pierdute,
şi viaţa care curge prin abisul morţii.
Al Tău, cerul acesta ascuns în pulberea pământului;
şi Tu eşti acolo pentru mine, Tu eşti acolo pentru toţi.

LII

Când oboseala drumului mă apasă şi seteа zilei uscată;
când orele fantomatice ale apusului
îşi întind umbrele asupra vieţii mele,
nu numai către tine strig, o, prietenul meu,
ci spre strângerea ta de mână.

Există în inima mea o neliniște;
ea poartă povara bogăţiilor pe care nu ţi le-a dăruit.
Întinde mâna ta prin noapte,
ca s-o ţin, şi s-o umplu, şi s-o păstrez;
fă ca să simt strângerea sa,
în singurătatea drumului care creşte înaintea mea.

LX

Mireasma mugurelui strigă: "Ziua fuge, ah,
ziua fericită a primăverii, şi eu sunt captivă în petale!"
Nu-ţi pierde curajul micuţ lucru umil!
Lanţurile tale se vor sfărâma
şi floarea va izbucni din mugure,
iar când te vei ofili în plină viaţă,
chiar atunci primăvara îţi va supravieţui.
Mireasma palpită şi se nelinişti în mugure, strigând:
"Ah! orele trec, şi eu nu ştiu încă
unde merg nici ceea ce caut!"
Nu pierde curajul, micuţ lucru umil!
Briza primăvăratică a venit în întimpinarea dorului tău,
şi ziua nu va sfârşi până ce tu nu îţi vei împlini destinul.

Viitorul pare întunecat miresmei şi ea strigă:
"Ah! dacă viaţa mea nu are sens, a cui este vina?"
"Cine poate spune că eu exist?"
Nu pierde curajul, umil lucru micuţ.
Aurora desăvârşită este aproape, când viaţa ta se va uni
cu Viaţa Eternă,
şi unde vei cunoaşte înţelesul existenţei tale.

LXI

Doamne, ea nu este încă decât o copilă.
Ea aleargă în jurul palatului tău şi se joacă;
ea încearcă să facă şi din tine
una din jucăriile sale.
Ea nu se preocupă de pletele sale care cad în dezordine,
sau de veşmintele care se târăşte prin praf.
Ea doarme când tu îi vorbeşti şi nu răspunde
– şi floarea pe care tu i-o dai dimineaţa
alunecă din mâinele sale şi cade în praf.
Când furtuna izbucneşte în cerul întunecat, ea se trezeşte,
îşi aruncă păpuşa la pământ şi te invocă în spaima ei.
Ei îi e teamă să nu facă un vreun lucru ce nu ţi-ar plăcea,
dar cu un surâs tu o priveşti cum se joacă.
Căci tu o cunoşti.
Această copilă stând în praf, este soţia ce-ţi este hărăzită,
şi jocurile sale cuminţi în care se adânceşte,
se prefac în iubire.

LXII

"Ce este altceva decât cerul, o Soare,
care poate să-ţi poarte icoana?"
"Te visez, dar sunt desnădăjduită că nu pot să te slujesc",
plânge picătura de rouă, adăugând:
"Sunt prea măruntă ca să te pot răsfrânge, o, regele meu,
şi viaţa mea nu este decât lacrimi.

"Eu iluminez cerul fără margini,
dar pot deasemenea să mă dăruiesc
până şi în cea mai mică picătură de rouă",
a răspuns soarele;
"astfel, eu voi deveni o simplă sclipire de lumină,
făcând din mica ta viaţă o cupă ce se revarsă de bucurie."

LXIII

Departe de mine această iubire ce nu cunoaşte nici o măsură;
căci asemenea vinului spumegând care a sfărâmat vasele,
ea aleargă spre pierdere în fiecare clipă.

Trimite-mi dragostea, proaspătă şi curată ca ploaia
ce binecuvântează pământul însetat
şi umple ulcioarele de lut ale casei.

Trimte-mi iubirea
care vrea să pătrundă până în străfundul fiinţei,
şi de acolo să ţâşnească într-o sevă nevăzută
prin ramurile arborelui vieţii, dând naştere roadelor şi florilor.

Trimite-mi dragostea care poartă inima
într-o plenitudine de pace.

LXIV

Soarele asfinţise înapoia ţărmului apusean al râului,
în mijlocul densei păduri.
Tinerii discipoli întorseseră turmele la staul,
şi se aşezaseră în jurul focului
pentru ca să-l asculte pe stăpânul Gautama,
când un tânăr străin se apropie
şi îi făcu dar flori şi fructe.
Se înclină adânc până la picioarele sale
şi îi vorbi astfel,
cu un glas melodios ca un cântec de pasăre:
"Doamne, am venit la tine ca să mă călăuzeşti
pe calea supremului Adevăr."
"Numele meu este Satyakama."

"Binecuvântarea să fie pe fruntea ta", zise Maestrul.
"Din ce castă faci parte, copilul meu? căci numai un Brahmin
poate năzui la suprema înţelepciune."
"Stăpâne", zise adolescentul, "nu ştiu din ce castă sunt.
Voi merge s-o întreb pe mama mea."

Zicând aceasta, Satyakama plecă;
traversă vadul râului şi se întoarse la coliba maternă
ce se ridica la capătul deşertului nisipos,
la marginea satului adormit.

Ea îl strânse la piept, îi sărută fruntea,
şi-l întrebă despre vizita la Maestru.
"Care este numele tatălui meu, mamă scumpă?" întrebă el.
"Domnul Gautama mi-a spus; numai un Brahmin are dreptul sa năzuiască la cea mai înaltă înţelepciune."

Femeia coborî ochii şi murmură în şoaptă:
"În tinereţea mea eram săracă,
şi am avut mai mulţi stăpâni.
Şi tu ai venit în braţele mamei tale Jabala, iubirea mea;
ale mamei tale care nu a avut soţ."

Primele raze ale soarelui străluceau
pe înaltele crengi ale pădurii sihastrului.
Discipolii, cu părul umed încă de baia de dimineaţă,
erau aşezaţi sub arborele venerabil, înaintea Maestrului lor.
Şi Satyakama se prezentă.
El se înclină profund până la picioarele înţeleptului şi tăcu.
"Spune-mi", îl întrebă predicatorul, "din care castă eşti tu?"
"Doamne", răspunse adolescentul, "nu ştiu.
Mama mea, când am întrebat-o, mi-a răspuns:
"Am slujit la mai mulţi stăpâni, în tinereţea mea,
şi tu ai venit în braţele mamei tale Jabala
care nu a avut soţ."

Un murmur se ridică, asemenea zumzetului
albinelor pline de furie
când cineva le tulbură fagurele;
şi discipolii bombăneau împotriva
neruşinatei insolenţe a acestui tânăr paria.
Gautama, Maestrul, se ridică de pe scaunul său,
întinse braţele, luă copilul la sân şi-i zise:
"Tu eşti cel mai bun dintre Brahmini, copilul meu,
căci tu posezi moştenirea cea mai nobilă: Adevărul".

LXV

Poate că există o casă în această cetate a cărui poartă
se deschide pentru totdeauna în dimineaţa aceasta
la razele soarelui răsare,
şi mesajul de lumină este împlinit.

Florile s-au întredeschis în grădini şi mărăcinişuri,
şi poate că există o inimă căreia
ele le-au descoperit în această dimineaţă
darul ce călătorea străbătând veacurile.

LXVI

Ascultă, inima mea;
în flautul acesta cântă muzica florilor sălbatice,
a florilor sclipind de apa care străluceşte;
muzica de umbre,
în care sună un fâlfâit de aripi şi un zumzet de albine.

Flautul a răpit surâsul de pe buzele prietenului meu
şi le-a răspândit în viaţa mea.

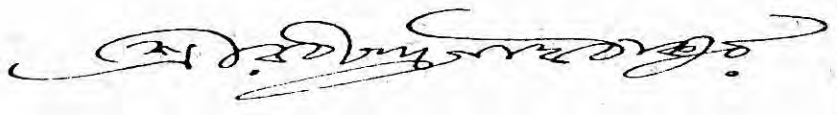

LXVII

Mereu tu stai singuratic dincolo de undele cântecelor mele.
Valurile armoniilor scaldă picioarele tale,
dar eu nu ştiu cum să le ating.
Şi ceea ce eu cânt pentru tine este o muzică prea îndepărtată.
Este durerea despărţirii care s-a făcut melodie:
ea cântă prin flautul meu.
Şi eu aştept ora când barca ta va străbate apa
până la ţărmul meu,
şi unde tu îmi vei lua flautul în mâinile tale.

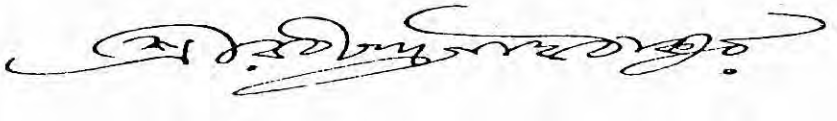

LXVIII

Dintr-odată fereastra sufletului
s-a deschis larg în dimineaţa aceasta;
fereastra care priveşte spre inima ta.
Sunt uimit să surprind numele prin care tu mă cunoşti,
înscris pe frunzele lui April şi pe florile sale,
şi am aşteptat în tăcere.

Cortina s-a ridicat o clipă între cântecele tale şi ale mele.
Am descoperit că lumina dimineţii tale
era plină de propriile mele cântece,
mute şi neîngânate încă;
gândii că le-aş învăţa mai bine la picioarele tale
– şi am aşteptat în tăcere.

LXIX

Tu erai în miezul sufletului meu,
şi de aceea, când el rătăcea, nu te mai afla;
tu îţi întorceai faţa de la iubirile şi nădejdile mele
până la ultima, dar tu erai în ele, mereu.

Tu erai bucuria lăuntrică a jocurilor tinereţii mele;
dar când eram prea prins de joc, treceam pe alături de joc.

Tu ai cântat pentru mine în toate extazele vieţii mele,
dar eu am uitat să cânt pentru tine.

LXX

Când tu ridici lampa spre cer,
ea îşi proiectează lumina pe faţa mea,
şi umbra ei coboară pe tine.

Şi când ridic lampa iubirii inimii mele,
lumina sa coboară peste tine.
şi eu rămân în umbră, părăsit.

LXXI

O, valurile, valurile care devorează cerul,
strălucind de lumină, de viaţa jucăuşă;
valurile unei maree de bucurie,
pururea săltătoare.

Stelele sunt legănate de către ele,
şi gândurile de toate nuanţele
sunt absorbite din adâncul abisului
şi răspândite pe ţărmurile vieţii.

Naşterea şi moartea se înalţă şi coboară în ritmul lor,
şi pasărea mării care-mi bântuie sufletul
îşi desface aripile pentru ca să-şi strige uimirea.

LXXII

Bucuria a alergat din toate colţurile lumii
pentru ca să-i modeleze trupul.

Luminile cerului au sărutat-o şi iar au sărutat-o
până au trezit-o la viaţă.

Florile verilor prea repezi au palpitat în sânul ei,
şi graiurile apelor şi ale zefirilor cântă în mişcările sale.

Culorile arzătoare ale norilor şi codrilor
au izbucnit în viaţa sa
şi toate armoniile lucrurilor i-au mângâiat formele
spre a le da tiparul frumuseţii.

Ea este soţia mea
– ea şi-a aprins lampa în casa mea.

LXXIII

Primăvara, cu frunzele şi florile sale, a intrat în mine.
Albinele zumzăe acolo toată dimineaţa,
şi brizele se joacă leneşe cu umbrele.

O fântână plină de farmec a ţâşnit din inima inimii mele.
Ochii mei se scaldă în ea cu încântare,
asemenea dimineţii în rouă,
şi viaţa freamătă în toate mădularele mele
aşa cum cântă strunele lăutei.

Rătăceşti tu singuratic pe ţărmul vieţii mele,
acolo unde mareea este cea mai înaltă,
o, îndrăgostitule de zilele mele eterne?
Visurile mele plutesc în jurul tău
precum fluturii de noapte pe aripile luminii?
Şi nu ecourile cântecului tău îl aud
În negrele adâncuri ale fiinţei mele?

Cine, dacă nu tu poate auzi murmurul orelor grăbite
care sună în vinele mele,
paşii voioşi care dansează în pieptul meu,
zgomotul unei vieţi tumultuoase
ale carei aripi freamătă în toată fiinţa mea?

LXXIV

Legăturile mele sunt tăiate, datoriile plătite,
uşa a fost deschisă şi voi pleca pretutindeni.

Ei sunt ghemuiţi în colţul lor
şi ţes pânza orelor lor cenuşii;
ei socotesc aurul lor în praf şi strigă după mine să mă întorc.

Dar eu mi-am ascuţit sabia; mi-am îmbrăcat armura,
şi calul meu nechează de nerăbdare,
Voi merge să cuceresc împărăţia mea.

LXXV

Era abia ieri când m-am născut pe acest pământ creat de tine,
fără nume şi gol, cu un ţipăt gemând.
Azi glasul meu este fericit, şi tu, Doamne,
tu stai deoparte pentru a-mi face loc,
şi astfel eu să-mi pot umple viaţa.

Chiar când îţi dăruiesc cântecele mele drept jertfă,
am tainica nădejde că oamenii vor veni la mine
şi mă vor iubi pentru aceste melodii.
Ţie îţi place să descoperi ceea ce eu ador în această lume
unde tu ai făcut să mă nasc.

LXXVI

Timid mă refugiam în umbra proteguitoare,
dar acum când hula bucuriei
mi-a purtat inima pe crestele ei,
mă ţin de stânca crudă a furtunii.

Altă dată stam singuratic într-un colţ al casei,
găsind-o prea strâmtă pentru un singur vizitator.
Dar acum când uşa sa a fost larg deschisă
de o bucurie pe care nu am căutat-o,
descopăr că este loc pentru tine şi pentru întreaga lume.

Mergeam cu mare grijă pentru trupul meu,
parfumându-l şi împodobându-l
– dar acum, când un vârtej de bucurie
m-a răsturnat în ţărână, eu râd din toate puterile, şi ca un copil mă rostogolesc pe pământ la picioarele tale.

LXXVII

Lumea este a ta, acum şi pe vecie.

Şi pentru că nu ai dorinţi, o, regele meu,
tu nu te bucuri de bogăţiile tale.
Şi ele sunt ca şi cum nu ar exista.

Din acest motiv, prin timpii care se scurg atât de încet,
tu îmi dăruieşti ceea ce este al tău,
şi fără-ncetare îţi recucereşti în mine regatul.

Zi după zi tu ceri inimii mele răsăritul tău de soare,
şi tu găseşti iubirea ta sculptată în icoana vieţii mele.

LXXVIII

Tu ai dat cântecul păsărilor;
ele ţi-l dau pe al lor în schimb.
Mie mi-ai dat cuvântul.
Totuşi, cere-mi mai mult, şi am să cânt.

Tu ai creat vânturile tale uşoare, şi corăbiile sunt în slujba lor.
Tu ai pus o povară pe mâinile mele
pentru ca eu să o fac mai uşoară;
astfel eu dobândesc, pentru a-ţi sluji,
o libertate izbăvită de piedici.

Tu ai creat acest pământ şi l-ai umplut
cu umbrele sale de fulgere luminoase.
Apoi te-ai odihnit, şi m-ai lăsat, singur cu mâinile mele,
în această ţărână pentru a recrea cerul tău.

Tu ai umplut de daruri toate lucrurile pământeşti;
dar numai mie, tu îmi ceri.

Recolta vieţii mele se va pârgui la soare în răpăiala ploii,
până când mă vei face să culeg mai mult decât ai semănat,
pentru bucuria inimii tale,
o, Doamne, al hambarelor aurii.

LXXIX

Să te rog, nu pentru ca să mă fereşti de primejdii,
ci pentru a le privi în faţă.

Şi nu cer potoloirea suferinţii mele,
ci inima de care am nevoie pentru ca s-o îndur.

Pe câmpul de bătălie al vieţii,
să nu mă aştept la aliaţi,
ci să mă sprijin pe propria-mi putere.

Să nu te implor cu teamă ca să fiu mântuit,
ci să cred că penitenţa îmi va cuceri din nou libertatea.

Dă-mi harul de a nu fi nerecunoscător,
ştiind că numai îndurării tale îmi datorez reuşitele.
Dar dacă am să cad, strângerea ta de mână să mă ajute.

LXXX

Tu nu te cunoşteai când rămâneai solitar, şi vântul care alerga
de la cel mai apropiat la cel mai îndepărtat ţărm,
nu avea nici un mesaj să-ţi strige.
Eu am venit, şi tu te-ai trezit,
iar cerurile înfloriră de lumină.
Tu m-ai făcut să mă deschid în flori,
tu m-ai legănat în leagănul tuturor formelor;
eram ascuns în moarte
şi tu m-ai aflat din nou în viaţă.

Am venit şi inima ta palpită;
ea bătu pentru durere şi pentru bucurie.
Tu m-ai atins cu delicateţe,
şi a fost o tresărire de iubire.

Dar prin ochii mei trece o licărire de ruşine,
şi în pieptul meu un uşor fior de spaimă:
chipul meu se înceţoşează şi eu plâng, când nu te văd.
Şi totuşi eu cunosc setea de nepotolit a inimii tale
pentru ca să mă vezi,
setea strigând la uşa mea, cu loviturile repetate
ale sorilor care răsar.

LXXXI

Tu, care veghezi Timpul etern,
tu îţi apleci urechea la paşii mei care se apropie,
în vreme ce ardoarea ta fericită
se reculege în aurora dimineţii,
pentru a ţâşni în izbucnirea luminii.

Cu cât mă apropii de tine,
cu atât creşte bucuria dansului valurilor mării.

Această lume este în mâinile tale o creangă de lumină
pentru a ţi le umple,
dar cerul tău se află în tainica mea inimă;
şi pe încetul mugurii săi se desfac în timidă iubire.

LXXXII

Voi pronunţa numele tău,
singuratic aşezat în umbra liniştitelor mele gânduri.

Îl voi pronunţa fără cuvinte,
îl voi pronunţa fără un sens anume.

Căci eu sunt asemenea copilului
care îşi cheamă mama de o sută de ori,
fericit să poată repeta "Mamă".

LXXXIII

I

Simt că toate stelele palpită în mine.
Lumea ţâşneşte în viaţa mea ca o apă curgătoare.
Florile se vor desface în fiinţa mea.
Toată primăvara priveliştilor şi a râurilor
suie ca o tămâie în inima mea,
şi suflul tuturor lucrurilor cântă în gândurile mele ca un flaut.

II

Când pământul este adormit eu vin la uşa ta.
Stelele sunt mute şi îmi este teamă să cânt.
Aştept şi veghez, până ce umbra trece pe balconul nopţii.
Atunci mă întorc cu inima plină de tine.
Apoi, în zori, cânt la marginea drumului.
Florile mărăcinişului îmi răspund, şi aerul dimineţii ascultă.
Călătorii se opresc deodată pentru a mă privi în faţă;
ei cred că i-am chemat pe nume.

III

Păstrează-mă aproape de uşa ta,
atent la cele mai mărunte doruri;
apoi trimite-mă prin regatul tău, căci am acceptat chemarea ta.
Să nu cad nici să dispar într-un adânc de blândeţe.
Viaţa mea să nu fie sărăcită prin lipsa faptei.

Praful distracţiilor să nu mă orbească prin îndoielile lor.
Să nu urmez mai multe drumuri
spre a culege prea multe lucruri;
inima mea să nu se îndoaie sub jugul mulţimii lor.
Ci să port sus fruntea
în curajul şi mândria de a fi slujbaşul tău.

LXXXIV

VÂSLAŞII

Auziţi în depărtare acest tumult al morţii,
Chemarea, prin valuri de foc şi nouri otrăviţi,
– Chemarea Căpitanului la cârmaci
să îndrepte corabia spre un ţărm fără nume,
Căci timpii au trecut – timpii lâncezelii în port –

Acolo unde aceeaşi veche marfă este cumpărată şi vândută
într-o horă fără sfârşit,
Acolo unde lucrurile moarte merg în derivă
pentru că tot adevărul este secătuit şi gol.

Ei se treziră într-un fior de spaimă şi întrebară:
"Camarazi, ce oră a sunat?"
Când are să vină ziua?"
Nourii au şters toate stelele.
Şi cine ar putea recunoaşte degetul aurorii facând semn?
Ei înşfăcară vâslele şi alergară, părăsind paturile;
mama se roagă, soţia pândeşte la uşă;
Este un geamăt de rămas bun care suie la cer;
Şi se aude glasul căpitanului în noapte;
"Veniţi, marinari, căci timpul siguranţei a trecut!"

Toţi demonii negri ai pământului au rupt digurile,
Totuşi, o, vâslaşi, luaţi loc cu suferinţa binecuvântată
în sufletele voastre!
Pe cine blestemaţi voi, fraţii mei? înclinaţi-vă fruntea!
Păcatul a fost al vostru, şi al nostru deasemenea.

Căldura mâniei crescânde
în inima lui Dumnezeu de-a-lungul veacurilor. -
Laşitatea celui slab, aroganţa celui puternic,

lăcomia grasei prosperităţi,
ranchiuna celui frustrat, trufia rasei,
insulta impotriva omului. –
Au făcut să explodeze pacea lui Dumnezeu
într-o furtună plină de mânie.

Asemenea unei păstăi coapte, inima furtunii
să se despice şi să-şi proiecteze tunetul ei.
Încetaţi tumultul de blestem sau de laude,
şi, cu calmul rugăciunii mute pe frunţile voastre,
vâsliţi către acel ţărm fără nume.
Noi am cunoscut răul şi păcatul în fiece zi,
noi am cunoscut moartea;
ei treceau prin lumea noastră ca nouri batjocoritori,
cu râsul lor străfulgerându-ne.
Dar ei s-au oprit deodată, o, miracol,
şi oamenii au trebuit să se ridice înaintea lor strigând:
"Noi nu ne temem de voi, o. Monştrilor!
căci în fiecare zi noi mai câştigăm o victorie asupra voastră,
"Şi noi murim în credinţa în Adevărul Păcii,
al Bunătăţii, şi al Fiinţei eterne!"

Dacă nemurirea nu este ascunsă în însăşi inima morţii,
dacă bucuria înţelepciunii nu ţâşneşte din teaca durerii,
Dacă păcatul nu moare prin propria sa destăinuire,
Dacă orgoliul nu cade sub greutatea întregii sale nimicnicii,
Atunci, de unde ar veni această nădejde,
care face pe toţi oamenii să-şi părăsească propriul cămin,
asemenea stelelor care aleargă spre moartea lor
în lumina dimineţii?
Sângele martirilor şi lacrimile mamelor
nu şi-ar pierde orice sens în pulberea pământului?
Nu vor cumpăra ei Paradisul?

Şi la ora când omul sfarmă legăturile muritoare,
Divina Liberatte nu îi este revelată dintr-o dată?

LXXXV

CÂNTECUL ÎNFRÂNGERII

Domnul meu mi-a poruncit,
în vreme ce stăteam la marginea drumului,
să îngân cântecul înfrângerii,
căci aceasta este logodnica pe care el o curtează în taină.

Ea şi-a pus vălul negru
ca să-şi ascundă chipul de lume,
dar un juvaer străluceşte la sânul ei în noapte.
Ea este părăsită de către zi,
dar noaptea lui Dumnezeu o aşteaptă, cu lămpile sale aprinse
şi toate florile împrospătate de rouă.
Ea este tăcută şi cu ochii plecaţi;
ea şi-a lăsat în urmă sălaşul,
şi din acel sălaş a sosit un geamăt pe vânt.
Dar acestui dulce chip al ruşinii şi al suferinţii
stelele îi îngână cântecul iubirii eterne
Uşa s-a deschis către odaia singuratică;
chemarea a răsunat,
şi inima nopţii a palpitat maiestuos,
din cauza încercării care vine.

LXXXVI

FAPTĂ DE HAR

Cei care merg pe calea orgoliului
şi calcă în picioare viaţa umilă;
cei care lasă pe iarba fragilă
urmele picioarelor lor mânjite de sânge,
să se bucure şi să te laude, Doamne,
căci această zi este a lor.

Dar eu îţi mulţmuesc pentru că mie îmi e hărăzit
Să fiu cu cei desmoşteniţi care suferă
şi poartă povara puterii lor, şi îşi ascund faţa,
înăbuşindu-şi suspinele în întuneric.
Fiecare pulsaţie a durerii lor
a palpitat în tainica adâncime al nopţii tale,
şi fiecare ocară a fost culeasă în marea ta tăcere.

Şi ziua de mâine este a lor.
O, Soare, ridică-te pe inimile lor care sângerează;
să înflorească în flori ale dimineţii,
şi torţele orgiilor trufaşe să fie făcute cenuşă.

Fugitiva

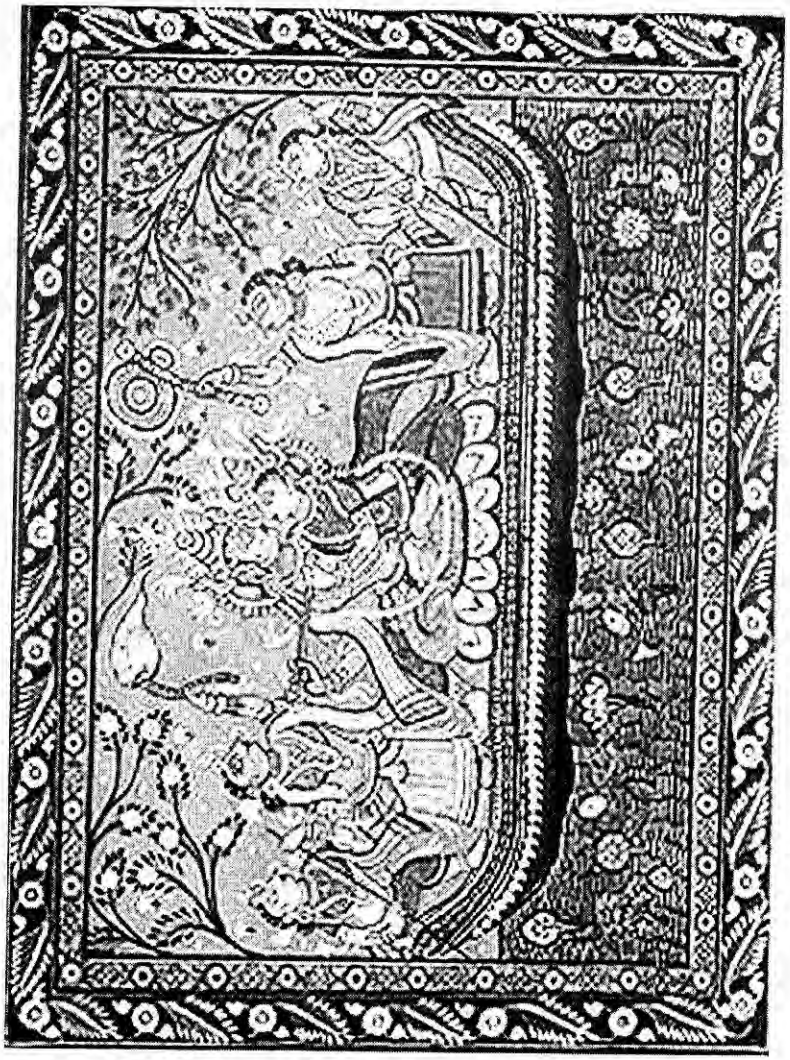

ECOUL ARMONIILOR

I

Tu luneci în umbră, o, Fugitivo,
a cărei imaterială prezență lasă în urmă
o dâră luminoasă!

Inima ta este pierdută pentru Iubitul care te cheamă
prin nemărginite singurătăți?
Este iuțeala fugii tale care răspândește pe umerii tăi
dezordinea furtunoasă a șuvițelor tale?
Picioarele tale, sărutând praful acestei lumi.
lasă în el o urmă de blândețe;
tu smulgi din adâncul abisurilor toată viața și înflorirea,
și dacă vreo oboseală te-ar opri deodată,
universul ar înceta să existe.
Ritmul acestor pași nezăriți mă mișcă!...
Psalmul valurilor scurse vibrează în mine!
Tu mă porți din lume în lume, din aparență în aparență,
și eu învăț bucurii, dureri și cântece.
Mareea este înaltă; vântul suflă;
barca dansează ca însuși dorul inimii mele...
Voi părăsi pe acest țărm comoara mea
și voi călători prin nopți de nepătruns
până la nemuritoarele prealumini!

II

Ziua, care era pe sfârşite, se aburea.
O primă stea apăru, şovăitoare,
la marginile singurătăţilor mohorâte ale cerului.

M-am întors ca să contemplu în urma mea drumul
străbătut, gândind că dealungul zilelor
el nu a servit decât pentru o călătorie unică
şi pentru a nu mai fi umblată nicicând a doua oară...

Istoria venirii mele aici pe pământ
zace prin urmare astfel, mută,
în această dâră lăsată pe nisip?

Aşezat deoparte, meditez încă.
Calea străbătută este poate asemenea unei harfe;
poate ea aşteaptă pentru a fi cântat ceea ce a fost,
degetele divine ale Domnului
şi umbra mai adâncă a amurgului.

III

De unde vine această nelinişte, Iubitul meu?
Lasă ca inima mea să atingă pe a ta
şi sub săruturile mele să se şteargă durerea ta mută.
Din tainele nopţii a venit ceasul acesta,
pentru ca dragostea să făurească
o lume nouă între porţile închise,
la lumina acestei lămpi unice.
Noi nu avem pentru a cânta
decât o trestie pe cale buzele noastre se aşează rând pe rând;
drept coroană nu avem decât o ghirlandă
care va împodobi fruntea mea
după ce va fi împodobit-o pe-a ta.

Smulgând de la pieptul meu aces văl,
am să pregătesc pe pământ culcuşul nostru;
îmbinarea mângâierilor noastre şi un somn nespus de dulce
vor umple universul nostru strâmt şi fără margini.

IV

Mi-am pus astăzi un nou veşmânt,
pentru că trupul meu voia să cânte.
Nu este destul că m-am dăruit pentru totdeauna;
din adâncul iubirii mele
trebuie să creez noi daruri în fiecare dimineaţă.
Şi nu am să-i par lui o ofrandă nouă,
îmbrăcată în acest nou veşmânt?

Asemenea cerului la vremea serii, sufletul meu
se colorează cu o bucurie fără margini,
iată de ce îmi voi schimba vălurile
pentru ca ele să îmbrace când verdele ierbii proaspete,
când nuanţele unui câmp de orez la vremea iernii.

Azi veşmântul meu seamănă cu azurul ploios.
El dă membrelor mele culoarea nesfârşirii,
reflexul colinelor de dincolo de mare.
El poartă în cutele sale bucuria norilot de vară
care peregrinează străbătând cerurile.

V

Ţie m-am dăruit întreagă.
Nu am păstrat decât un simplu văl.

El este atât de subţire
că tu zâmbeşti în taină, iar eu simt o undă de ruşine.
Adierile primăverii îl flutură;
până şi bătăile inimii mele fac să-i tremure pliurile
aşa cum un val mişcă spuma mării.

Nu mă certa, iubirea mea,
că m-am ascuns sub ceţurile acestui văl.

Şovăirea mea nu-i prefăcătorie,
ci firava tulpină care poartă floarea devoţiunii mele
pentru a se înclina înaintea ta cu reţinute graţii.

VI

Să nu-ţi pese de inima ei, o, inima mea;
părăseşte-o în umbră.
Ce importanţă are că desăvârşirile sale vin doar din trupul ei,
farmecele sale numai din chipul său?
Lasă-mă să mă îmbăt din simpla strălucire a ochilor ei!

Nu vreau să ştiu dacă este doar o plasă amăgitoare
ale cărei braţe m-au îmbrăţişat,
căci plasa ea însăşi este subţire şi rară.
Şi dacă încântarea s-a stins, nu poţi zâmbi ca s-o uiţi?

Să nu-ţi pese de inima ei, o, inima mea!
Fii mulţumită dacă muzica este sinceră,
deşi cuvintele sunt mincinoase.

Bucură-te de graţiile sale când unduie ca un nufăr
pe o suprafaţă ce oglindeşte şi înşeală,
şi oricare ar fi lucrul care se află în adâncul apei!

VII

Într-un ceas de inconştienţă am venit.
Tu însă ridică ochii şi lasă-mă să ghicesc
dacă în ei fantome întârzie încă, asemenea norilor
care se amuză la zenit.
Şi fiindcă sunt aici, îndură-mi prezenţa.

Trandafirii grădinilor deja se desfac;
ei nu ştiu că noi nu-i vom culege când vor fi înfloriţi...
Steaua dimineţii palpită;
o licărire de lumină se amestecă în ramuri
care dau umbră ferestrei tale,
precum în zilele de altădată.

Dar faptul că acele zile au trecut
eu uit vreme de un ceas.

Eu uit dacă m-ai umilit vreodată
ferindu-ţi faţa când mi-am deschis sufletul.
Nu îmi amintesc decât cuvintele
de pe buzele tale tremurătoare,
şi că am văzut în privirile tale
cum lunecă umbrele patimii.
Uit că tu ai uitat! Iată-mă!

VIII

O, să fiu înzestrat cu o taină -
asemenea ploii nerevărsată într-un nor de vară -
o taină învăluită de tăcere
în tovărăşia căreia aş putea hoinări!

O, de-aş avea pe cineva căruia
să-i murmur cuvinte de iubire,
acolo unde leneşele unde se retrag
sub arborii somnoroşi!

Această oră pare că aşteaptă să sosească cineva,
şi tu mă întrebi motivul lacrimilor mele.
Eu nu pot să ţi-l spun
este secretul care îmi este încă dezvăluit.

IX

Mi-aduc aminte de o zi.

Ploaia cea grea ne dă răgaz un moment,
apoi cade din nou, deasă şi capricioasă
şi parcă îmbrâncită de repezite sufluri.

Mi-am luat harfa. Am atins, fără grabă, uşor strunele
până ce muzica neştiutoare de sine
a luat cadenţele nebune ale acestei furtuni.

Ea şi-a părăsit lucrul; s-a oprit la uşa mea;
apoi a plecat cu pasul grăbit.
A revenit, şi sprijinită de zid aşteaptă; însfârşit,
abia păşind a intrat în casă şi s-a aşezat.

Cu fruntea plecată ea coase fără să vorbească;
dar în curând lasă acul şi priveşte pe fereastră,
prin linia ceţoasă a arborilor.

Atâta doar; o oră de asfinţit ploios;
o umbră; un cânt...
Tăcere.

X

Cântecele mele sunt albine
care caută urma ta îmbălsămată;
în jurul graţiilor tale timide
rotesc zumzetul lor căutând cu nesaţ
o tainică miere.

Când floarea dimineţii se înclină copleşită de rouă,
când toropeala amiezii coboară pe pădurea mută,
cântecele mele se întorc cu aripi mai moleşite,
aripi pudrate cu aur!

XI

Ce făceai tu cu cântecele tale, pasărea mea,
atunci când te ghemuiai în caldul tău cuib?
Nu găseai tu acolo o bucurie desăvârşită?
Şi ce dor te făcea să-ţi emani sufletul
În nemărginirea cerului?

- "Bucuria rămânea fără glas în căldura cuibului;
în nemărginirea cerului am descoperit că ştiam să cânt "

XII

Pentru că aerul se frăgezeşte de parfumul florii de *Bakul,*
şi razele lunii se răspândesc pe ramuri
ca şi cum ar cădea dintr-o cupă răsturnată
de către nişte zei pradă beţiei,
tu cauţi zădarnic vreun pretext pentru a chema înapoi
pe cel care pleacă având ochii înecaţi în lacrimi.

Acea noapte îşi risipea de asemenea florile sale;
umbrele rămâneau nemişcate pe iarbă,
razele lunii păreau că aşteaptă
un cuvânt de blândeţe de pe buzele tale.
Dar tu nu ai vorbit, şi odată cu zorile el a plecat.
Acum în zadar cauţi un pretext ca să-l chemi înapoi...
Luna lui Aprilie îşi plimbă încă razele din corolă în corolă,
dar pentru că în această noapte tu pe nedrept ai tăcut,
clipa plină de comori pe care ea ţi le dăruia
a fost pierdută pentru totdeauna.
Şi acum cauţi în van un pretext pentru a-l chema înapoi
pe cel care te-a părăsit, cu ochii înecaţi în lacrimi!

XIII

Îndrăgostiţii se apropie de tine, Regina mea;
ei îşi depun cu mândrie comorile la picioarele tale,
iar tributul meu nu este alcătuit decât din himere.

Mâhnirea s-a strecurat în inima universului meu;
partea cea mai bună din mine s-a întunecat.

Atunci când cei ce sunt fericiţi râd de nefericirea mea
eu te rog să plângi prentru ea şi s-o faci astfel preţioasă.

Îţi aduc un instrument fără glas;
l-am înstrunit intens pentru a atinge o notă supremă,
şi strunele s-au rupt.

Pe când maeştri dispreţuiesc aceste corzi frânte,
te implor să iei în mâna ta lira
şi să umpli tăcerea cu cântecul tău.

XIV

M-ai slăvit prin iubirea ta,
eu care sunt un om în mijlocul atâtor alţii,
cufundat în curentul de rând, purtat de colo-colo
de favorurile schimbătoare ale vulgului.

Mi-ai făcut loc acolo unde poeţii
îşi depun ofrandele lor,
acolo unde îndrăgostiţii cu nume ilustre
se salută de-a-alungul vremilor.

Priviri indiferente se încrucişează cu mine prin pieţe;
acei oameni nu ştiu că trupul meu a devenit preţios
sub mângâierile tale;
nu ştiu că eu port în mine sărutul tău
aşa cum soarele poartă în el acel sigiliu dumnezeiesc
care l-a aprins cu o văpaie de nestins!

XV

Astă noapte am compus un cântec,
dar tu nu erai acolo.

Am aflat cuvintele
pe care le căutasem zadarnic de-a-lungul zilei.
Da, din sânul liniştii nopţii
ele s-au ritmat în muzică,
în timp ce stelele se aprindeau una câte una.
Dar tu nu erai acolo.

Am voit în dimineaţa aceasta,
să-ţi îngân cântecul meu;
dar dacă nu i-am uitat melodia,
răzvrătite, cuvintele îmi scapă,
acum când eşti aici, lângă mine!

XVI

Am dorit să înscriu cuvintele iubirii
în propria lor culoare;
dar cum se ascund ele în adâncul fiinţei mele
şi cât de palide sunt lacrimile noastre!

Le-ai recunoaşte tu, iubita mea,
aceste cuvinte fără culoare?

Am dorit să spun cuvintele iubirii
în propria lor muzică,
dar această muzică nu răsună decât în inima mea
şi ochii mei sunt grei de tăcere.

Le-ai recunoaşte tu, iubita mea,
aceste cuvinte fără muzică?

XVII

Pune-ţi deoparte lira, iubirea mea;
lasă braţelor tale libertatea sa mă îmbrăţişeze.

La atingerea degetelor tale
inima mea să atingă crestele ultime ale simţirii.

Nu-ţi apleca fruntea, nu-ţi întoarce capul de la mine;
ci dăruieşte-mi sărutul tău ca pe o aromă
multă vreme ascunsă în corolă.

Nu înăbuşi această clipă cu zadarnice cuvinte,
ci un mare val tăcut să ne poarte
către încântări fără margini.

XVIII

Această nostalgie a jocurilor Dragostei,
iubirea mea, nu este a mea, ci a ta.

Buzele tale surâd, flautele tale cântă
pentru că iubirea mea le inspiră.

Dorul tău este la fel de nerăbdător
ca şi dorul meu!

XIX

Eu, pasărea captivă,
în faţa întunericului cerului, te întreb,
frumoasă pasăre liberă!
Spune-mi, este acesta ultima zi a lumii?
Soarele nu va mai veni să pună tiv de aur
zăbrelelor coliviei mele?

Pleacă, deci!
Suie deasupra acestei conspiraţii a norilor;
caută iluzia care-mi lipseşte....
Cântă!
Cântă pentru mine lumina cea veşnică!

XX

Mi se pare că te-am zărit în vis
înainte de a te cunoaşte;
acestea sunt dinainte ştiutul lui Aprilie
întâmpinând deplinătăţile primăverii.

Viziunea pe care am avut-o despre tine
nu a venit ea atunci când lucrurile toate
se pătrundeau de parfumul floarei de *Sals,*
când scânteierea în amurg a râului
se adăuga asemenea unui ciucure blondului nisip,
când murmurele zilelor verii se amestecau vag între ele?

Da, zeflemitoare şi fugară – viziunea
pe care am avut-o despre chipul tău în ore evadate!

XXI

Eu sunt pentru tine ca noaptea.
Nu pot să-ţi dăruiesc
decât pacea şi liniştea ascunse în umbră.

Când în zori vei deschide ochii,
am să te las în seama zumzetului albinelor
şi a cântecului păsărilor.
Ofranda mea nu va fi decât o lacrimă
vărsată pe tinereţea ta;
surâsurile tale vor răsări din ea mai proaspete;
ea va şti să pună văl pe cruda jubilare a zilei.

XXII

Noi am venit aici amândoi, iubita mea,
şi iată că la răspântie
eu mă opresc ca să-ţi spun rămas bun.

Drumul se deschide larg şi drept înaintea ta;
cât despre scopul meu, el nu poate fi atins
decât pe necunoscute drumuri piezişe.

Voi urma vântul şi norii;
voi urma stelele până pe vârful colinei
unde se vede cum iau naştere zorile;
voi urma pe îndrăgostiţii care împletesc
cu aceleaşi numeroase cuvinte
una şi aceeaşi ghirlandă.

XXIII

Între atâtea zile tu ai ales-o pe aceasta
ca să-mi vizitezi grădina,
atunci când ploaia a trecut peste trandafirii mei
şi pe iarbă stau împrăştiate frunzele smulse.

Nu ştiu ce te-a adus
cu toată despuierea gardului viu
care se întinde de-a-lungul aleelor mele...
Risipită, darnica bogăţie a primăverii!
Stinse, cântecele şi miresmele de ieri!

Şi totuşi, rămâi puţin.
Lasă-mă să descopăr pentru tine flori uitate,
deşi poala rochiei tale nu poate fi umplută cu ele.
Timpul se grăbeşte, căci norii se adună,
şi iată din nou furtuna.

XXIV

Odinioară, în fiecare dimineaţă,
când roua strălucea în iarbă,
tu veneai să te legeni în hamacul meu.
Dar, lunecând de la surâsuri la lacrimi,
eu nu te recunoşteam.

La vremea splendidelor amiezi de Aprilie,
tu îmi spuneai, se pare, să te urmez.
Dar eu căutam chipul tău,
şi iată că între noi treceau procesiuni înflorite,
şi bărbaţi şi femei îşi aruncau cântecele
în adierile din miază-zi.

Pe drum te-am încrucişat fără să te recunoşc.
Şi apoi, în anumite zile
pline de abia simţitul parfum de trandafiri,
pline de vântul care se încăpăţâna printre plamierii gemând,
te-am privit mult timp.
Şi nu ştiam dacă tu mi-ai fost vreodată necunoscut.

XXV

Cuvinte vagi mă obsedează,
dar voi lăsa tăcerea şi noaptea
să se exprime pe încetul în muzică.

Astăzi viaţa mea este ca o mănăstire
unde se face penitenţă şi unde
primăvara şovăie să adie şi să murmure.

Nu este ceasul pentru tine, iubirea mea,
să treci pragul uşii mele.
Numai de teamă să ţi se audă clinchetul brăţărilor,
ecouri se pornesc în grădină...

Trandafirii, pentru a îmbălsăma,
trebuie să aştepte încă răbdători;
nu da corolelor închise neliniştea
de a se deschide înainte de vreme!

XXVI

Sunt bucuros că privirea ta miloasă
nu întârzie asupra mea.

Încântarea nopţii şi cuvintele mele de rămas bun
care răsunau cu accente de desnădejde
au fost singurele care-au adus lacrimi
la marginile pleoapelor mele.
Dar ziua este gata să apară,
inima mea se va întări
şi nu va mai fi răgaz pentru lacrimi.

Cine poate pretinde
că uitarea nu este cu putinţă?

Moartea nemiloasă roade miezurile vieţii
pentru a pune capăt nebunelor sale încercări;
marea furtunoasă calmată se-ntoarce în leagănul ei;
focurile pădurii se potolesc sub învelişul propriilor cenuşi.
Tu şi cu mine ne părăsim unul pe altul,
şi distanţa care ne desparte
va dispare în curând sub ierburile sălbatice
şi florile desfăcute.

XXVII

Soarta noastră călătoreşte pe o mare nestrăbătută
ale cărei valuri se urmăresc
într-un joc de-a-v'aţi-ascunselea neîncetat.

Este neliniştita mare a schimbării;
ea îşi pierde şi iarăşi îşi pierde turmele,
şi bate din mâini către cerul nemişcat.

În mijlocul acestei mări cu suflet dus,
între zori şi noapte, Iubire,
tu eşti insula care înverzeşte
unde soarele sărută umbra vaporoasă,
unde păsările sunt îndrăgostiţii cântăreţi ai tăcerii.

XXVIII

Murmurul vrăjit al primăverii întredeschide o poartă tainică,
şi descoperă pe Prinţesa frumuseţii
care şi-a făcut în mine sălaşul.
Totdeauna ea a fost acolo,
ghemuită în fundul unui legăn de amăgiri,
şi ritmul inimii mele o adormea.
Azi vălurile sale s-au ridicat;
miresmele răţăcitoare ale grădinilor fermecate
au atins-o uşor şi au trezit-o.
Ea contemplă cu uimire,
răsfrântă într-o oglindă, semnul de nuntă
zugrăvit pe fruntea sa în vremuri uitate.

Aud ecourile unei balade, despre care nu ştiu
dacă povesteşte fals sau adevărat, dar ştiu că este ciudată;
gândurile mele au fugit către ţara lucrurilor
care nu se întâmplă, dar care sunt;
În insula aromată care sălăşluieşte dincolo de oceane,
femeile îşi răsucesc în soare pletele ude,
sau se întind sub ramurile neliniştite ale pădurilor de santal...
Şi mă cuprinde dorul de acelea
pe care nu le-am văzut niciodată
şi pe care niciodată nu le voi cunoaşte.

XXIX

Eu sunt barca;
tu eşti marea şi eşti şi corăbierul.

Tu mă porţi în adâncuri,
dar de ce m-aş nelinişti?

Este mai bine să ating portul
sau să mă pierd cu tine?

XXX

Cunoscut-am multe fecioare în ţări îndepărtate.
Unele îmi cereau numele,
altele îşi plecau ochii şi rămâneau mute.
Am văzut surâsuri ascuţite ca săbiile
şi surâsuri evocând un abis de lacrimi.
Şi eu mergeam mereu atras
de distanţa care reînnoieşte promisiunile nesigure
asemenea diferitelor fugare privelişti.

Am ajuns în regatul fermecat al Somnului
În zilele primăverii, odată cu frunzele care năşteau.
Printr-un mărăciniş de servitori adormiţi
am intrat pe poarta palatului.
De-a-lungul lungilor coridoare goale
am trecut în faţa odăii Regelui şi odăii Reginei,
şi apoi am ajuns la odaia unde,
culcată sub licăririle blânde ale apusului,
dormea fiica Regelui.

Patul său moale era alb asemenea petalelor de lotus.
Buclele sale răspândite pe margine pernei
păreau o cascadă nemişcată;
braţul stâng era aruncat pe dezordinea vălurilor sale
şi braţul drept se odihnea pe pieptul
mişcat de o respiraţie egală.
În acest straniu tărâm al Somnului,
ea părea în adevăr icoana însăşi a Visului!
Îngenunchiat înaintea ei, mi-am înclinat faţa
deasupra sânului până ce respiraţia sa
a făcut să tresară sângele meu;
am privit mult timp pleoapele sale închise
pentru ca sărutul meu să pătrundă până în visurile sale...

Pe o frunză de mesteacăn mi-am scris numele
şi am adăugat aceste cuvinte:
"Frumoasă adormită, îţi las în dar inima mea."
În sfârşit, înnodând o frunză de mesteacăn
pe şiragul meu de perle
şi aruncându-l pe buclele sale, am fugit.

...Dar vraja se risipeşte; regatul prins de somn
iese pe încetul din lâncezeala sa.
În adâncul liniştei vibrează glasuri omeneşti;
Regele şi Regina s-au trezit, şi tinerii Prinţi se minunează
văzând terasa nouă năpădită de înaltele ierburi.
În camera unde lămpile s-au stins,
unde tămâia din căţui nu mai este decât o urmă de cenuşă,
fiica Regelui aşezată în patul său contemplă rând pe rând
o frunză de mesteacăn şi un şirag de perle.

Din pudoare, îşi acopere gâtul gol cu haina;
fremătând ea pândeşte, caută,
şi nu descoperă nici un vizitator misterios.
Ea citeşte şi iar citeşte mesajul scris pe frunza de
mesteacăn.
Îşi ia fruntea în mâini, se întreabă, şi iar se întreabă.
Şi mult timp rămâne nesigură.

Aproape de ea secretele naturii
sunt murmurate de frunzişul grădinii,
dar ea simte cum asemenea secrete însoţesc
bătăile grăbite ale inimii sale;
adierile vântului vin din când în când
punându-i o întrebare neliniştită,
şi aceeaşi întrebare îi bântuie sufletul neliniştit.
Fiica Regelui se întreabă.
Cine va fi pus pe părul ei un mesaj de dragoste
şi un şirag de perle?

Aşa trec zilele.
Primăvara a dispărut, făcând loc timpului ploios;
apoi vine toamna în calda lumină
care pune aur pe grânele coapte;
iarna, cu ceţurile sale matinale,
cu nopţile ei duşmănoase, urmează toamnei.
Şi iată, din nou primăvara renaşte din anotimprile moarte.
Fiica Regelui stă la fereastră;
prin şuviţele sale desfăcute
străluceşte mereu un şirag de perle...

MADÃNA

La primele dimineţi ale lumii, Madãna, zeu al Iubirii, tu hoinăreai aici printre muritori. Drapelul tău fremătător aduna pe tineri care alergau să se întâlnească pentru a te saluta. Şi în timp ce aerul se îmbălsăma de mireasma culesului de vii, gândurile lor, ca nişte calzi trandafiri, se acoperea dintr-odată cu purpură!

Poeţii, pe treptele templului tău, îţi închinau cântecele lor; gazelele perechi îţi mângâiau degetele divine; tigrul şi tigresa se culcau cuminţi la picioarele tale. În fiecare seară fecioarele aprindeau torţa sanctuarului tău şi depuneau în faţa ta mugurii tăioşi de *Champã* ca să facă suliţi din ei.

Unele dintre fecioare, cele timide, te rugau să le cruţi, atunci când, ridicându-ţi arcul, tu întindeai coarda; altele, cele curioase, luau pe ascuns o săgeată din tolba ta şi îi încercau vârful pe sânul lor. Când tu dormeai obosit şi lâncezând, la umbra pădurilor, logodnicile făceau horă în jurul tău şi îşi clătinau clopoţeii de la centuri, spionându-te cu o privire prefăcută de după văluri.

Una dintre ele nu a venit până la marginea râului? Ignorând că ea va fi victima ta şi întinsă leneş pe iarba bogată, ea îşi lăsa ulciorul să plutească pe undele apei. Tu te-ai apropiat... Râsul tău zgomotos a surprins-o în visarea ei... Confuză ea se ridică şi încercă zadarnic să te pedepsească împingându-te în apă.

Întoarce-te spre pământ, zeu al Dragostei! Florile sălbatice ar vrea să se amestece cu dezordinea pletelor tale; lampa de nuntă, în adâncul liniştii nocturne, aşteaptă venirea ta; pământul uscat visează sărutul paşilor tăi. Inima omului, ca o cupă dăruită, cere să primească vinul din Paradisul tău!

*

Focul mâniei tale, o, Shiva, divinule Ascet, a preschimbat în cenuşă trupul lui Madãna pentru ca să-i eliberezi sufletul – şi astfel el s-a răspândit printre elemente! De atunci, zi şi noapte, răsuflarea sa tulbură pe cea a vântului; ceaţa lacrimilor sale coboară ca un văl pe chipul apusurilor; tânguirea sa pare să emane din însuşi sânul lucrurilor, şi cântecul său abia auzit, în liniştea nopţilor de Aprilie, înalţă în extaz pământul!

Adolescentul se uimeşte de ardorile sălbatice care vibrează dintr-odată în el în ritmul sângeului său; fecioara întreabă semnele tainice pe care i le face natura; epavele unei lumi de fericiri pare că lunecă pe norii Toamnei... O veste ne este încredinţată de către floarea soarelui desfacută cu faţa la zeul amiezii.

Aureola lunii printre ramuri seamănă cu rochia luminoasă a unei apariţii deja risipită; purpura născândă a zorilor aminteşte un zâmbet abia schiţat sub o mască ridicată pe jumătate; acolo unde odinioară îndrăgostiţii îşi schimbau săruturile, nasc astăzi florile câmpiei. Mânia ta, o, divinule Ascet, nu a consumat trupul lui Madãna decât pentru a-i face nemuritoare fantoma în sufletul universului!

URVASHI

Tu nu eşti nici mamă nici fiică, nici logodnică, Urvashi! Tu eşti femeie pentru că ai furat astfel sufletul Paradisului!

Când seara obosită se întoarce cu turmele, tu nu îţi pregăteşti lămpile sălaşului tău; tu nu intri cu o inimă plină de emoţie, cu un surâs tremurător, bucuroasă de taina nopţii, în culcuşul de nuntă. Ca şi aurora tu eşti fără văluri, Urvashi, şi fără ruşine.

Nimeni nu şi-ar închipui risipa de splendoare care te-a creat!

Ieşită din valurile primei dimineţi a celei dintâi primăveri, tu purtai cupa vieţii în mâna dreaptă şi pe cea a otrăvii în mâna stângă. Oceanul cel furtunos, potolit ca un şarpe supus unei vrăji, îşi rostogolea capetele fără număr la picioarele tale.

Ai fost tu vreodată copilăroasă sau timidă, Urvashi, tinereţe fără de moarte?

Dormeai tu, Fiică a insulelor de corali, legănată de nopţile albastre şi fluide, printre aceste stranii reflexe de pietre scumpe pe care le îmbracă miile de cochilii, în mijlocul monştrilor cu forme fără de număr, mişunând aici pe pământ înainte ca ziua să se nască?

Tu eşti adorată de oamenii tuturor timpurilor, o, de-a-pururea Minune!

Lumea este mişcată de o suferinţă fermecată la simpla privire a ochilor tăi. Asceţii îşi părăsesc fructele austerităţii lor, cânturile poeţilor se rotesc în mireasma prezenţei tale. Picioarele tale, purtate de o nepăsătoare bucurie, sună pe aripile vântului ca nişte clopoţei de aur.

Tu dansezi în faţa zeilor, lansând ritmuri noi prin spaţii, Urvashi!

Atunci pământul simte cum ierburile şi frunzele sale se înfioară, secerişul toamnei se înalţă în valuri cadenţate; astrele, perle trecute prin lanţul care saltă la gâtul tău şi care se sfarmă, astrele cad de pe bolta cerească, şi inimile oamenilor palpită de o reînnoită ardoare.

Tu cea dintâi, Urvashi, ai rupt somnul evurilor şi ai făcut să vibreze văzduhul de un freamăt de neliniște.

Universul te scaldă în lacrimile sale; picioarele tale sunt înroşite de sângele inimii sale; uşoară, tu îţi cauţi echilibrul pe şovăitoarea corolă a lotusului dragostei şi tu te joci la nesfârşit în această înteligenţă fără margini în care Dumnezeu îşi compune visurile sale fremătătoare!

SUFLETUL PRIVELIŞTILOR

Unele din poemele care urmează i-au fost inspirate lui Tagore de cântecele Baulilor, *sectă rătăcitoare şi cerşetoare a Indiei.*

I

Dacă aş fi trăit în Ujiain, oraşul regal,
la vremea când Kalidãsa era poetul regelui,
aş fi cunoscut vreo fată din Malva
şi gândurile mele ar fi vibrat
la muzicele numelui său.

Ea m-ar fi privit înfruntându-mă
din umbra piezişă a genelor sale;
ar fi aflat pretextul să-şi agaţe vălul de ramurile de iasomie
pentru a întârzia aproape de mine.

Asemenea lucruri s-au petrecut în zile apuse
a căror urme au dispărut sub frunzele moarte,
şi studenţii de astăzi se ceartă
asupra unor date care se joacă de-a-v'aţi ascunselea.

Aceste epoci ce nu mai sunt, nu le voi plânge!
şi mai ales, vai! că fetele din Malva
au plecat odată cu ele...
În ce sfere divine şi-au dus oare
coşurile grele de trandafiri?

Mă întristez în dimineaţa aceasta
pentru că m-am născut prea târziu ca să pot întâlni
pe cele pe care le-aş fi putut cunoaşte;
şi totuşi Aprilie poartă aceleaşi flori
pe care ele le împleteau în buclele lor.

Aceeaşi briză din miazăzi care le mişca vălurile
leagănă trandafirii de-acum,
şi nici o bucurie nu lipseşte acestei primăveri
pe care Kalidãsa nu ar fi putut să o cânte.

Dar eu ştiu bine
că dacă mă vede din Paradisul poeţilor,
are motive să fie gelos!

II

Inima mea este un flaut
pe care a cântat iubitul meu.
Dacă în vreo zi el va cădea în mâini străine,
să-l arunce departe!

Flautul îi este drag iubitului meu.
Dacă vreodată un alt suflu
vrea sa scoată din el altfel de sunete,
să presare pământul cu sfărâmăturile sale!

III

Tu eşti felurită la nesfârşit
În exuberanţa universului,
Doamnă cu multiple măreţii!

Calea ta este semănată cu lumini,
atingerea ta face să se nască flori,
trena rochiei tale mătură un dans de stele,
şi muzicile tale cu note felurite îşi află ecoul
prin lumile fără număr!

Dar unică în denecunoscutul mister al sufletului,
o, Doamnă a tăcerii şi a singurătăţii,
iată, te-ai preschimbat în corolă de lotus
pe tulpina Iubirii...

IV

Când destinul se face cu noi avar
şi lumile iubirii apun;
când mângâierile, când zâmbetele
ne sunt socotite sau refuzate;
când prietenii de ieri ne-au uitat
şi datornicii se feresc de noi,
atunci este timpul pentru tine, Poetule,
să închizi zăvorul uşii tale,
şi să îmbini cuvinte cu cuvinte, ritmuri cu ritmuri.

Când destinul schimbător ne dăruie iar favorurile sale,
când fluviul plăcerilor, altădată secătuit,
ne inundă dintr-odată viaţa;
când prietenii bat la uşa noastră,
iar duşmanii fac armistiţiu;
când ochi duioşi ne contemplă
şi zâmbete ne trimit solia lor,
atunci este vremea pentru tine, Poetule,
să-ţi dăruieşti ritmurile vântului,
să-ţi uneşti inima cu altă inimă
şi buzele tale cu alte buze.

V

Tu mi te dărui ca o floare
care nu se învoaltă decât la apropierea serii
şi a cărei prezenţă se trădează
prin miresmele pe care le emană în umbră.
Astfel vine cu paşi abia auziţi primăvara,
când mugurii sunt gata să irumpă de prea plin.

Tu te impui spiritului meu ca înaltele valuri
ale mareei suitoare, şi inima mea
se îneacă sub cântecele murmuitoare ale mării.

Presimţeam venirea ta
aşa cum noaptea presimte zorile.
Prin norii care se colorează purpuriu
un nou cer mi s-a dezvăluit.

VI

O, Sakhi*, durerea mea este fără margini.
August vine doldora de nori grei
şi casa mea rămâne singuratică.

Furtuna ameninţă,
în pământ ploaia sapă şanţuri;
iubirea mea întârzie departe...
Sufletul meu este copleşit de nelinişte.

Aud ţipătul păunilor şi orăcăitul broaştelor.
Iata, umbra mă cuprinde toată!

Vidyapati** întreabă:
"Tânără femeie, cum îţi petreci zilele şi nopţile
fără Domnul tău?"

---

* Prietena
** Numele poetului

VII

Am să te ţin ascunsă în ochii mei, iubirea mea;
voi încrusta icoana ta
ca pe un juvaer la pieptul meu.

Tu ai fost în mine din copilărie,
de-a-lungul tinereţii,
prin viaţa mea intreagă,
prin visurile mele!

Te regăsesc astfel
şi când mă trezesc şi când dorm.

Am visat şi iar am visat,
şi eu ştiu că dragostea ta
este unica mea comoară.

Chandidadas* spune:
"Fii duios cu cea pe care o iubeşti
în viaţă şi în moarte."

* Numele poetului

VIII

Mă simt amestecat cu praful pe care
îşi poartă paşii Iubita mea,
cu apa lacurilor în care se scaldă.

O, Sahki! iubirea mea trece dincolo
de hotarele morţii
pentru a se întâlni cu ea!

Eu sunt una cu oglinda
care îi dublează icoana,
una cu aerul care o mângâie
când îşi mişcă evantaiul.

Govindadas* spune:
"Tu eşti inelul de aur, tânără femeie;
el este piatra de smarald."

* Numele poetului

IX

Fericită a fost trezirea mea, în această dimineaţă,
căci mi-am văzut Prea-Iubitul.
Nemărginirea toată e numai bucurie
şi tinereţea mea îşi cunoaşte deplinătatea.

Îndoielile şi neliniştile mele se risipesc;
astăzi sălaşul meu este în adevăr sălaşul meu,
trupul meu devine cu adevărat trupul meu.

Păsări, îngânaţi-vă cântecele voastre cele mai curate!
Soare, străluceşte cu lumina ta cea mai blândă!
Lasă să-ţi zboare săgeţile, o zeu al Dragostei!

Aştept ceasul când voi fremăta toată
sub mângâierile sale...
Vidyapati spune:
"Fericirea ta este mare, femeie,
binecuvântată fie dragostea voastră ."

X

Când te-am întâlnit într-o noapte fără stele,
pierdut în labirintul întunecat,
dorinţa mea a fost să te călăuzesc cu lanterna mea.
Dar tu nu doreai dorinţa mea.

Când te-am văzut trecând pe drumul ocării,
dăruindu-ţi cântecele pulberii,
dorinţa mea a fost să te încoronez cu flori proaspete.
Dar tu nu doreai dorinţa mea.

Când servitorii tăi se tânguiau sau ameninţau,
cerând un salariu necuvenit,
dorinţa mea a fost să mă ofer ţie pentru nimic.
Dar tu nu doreai dorinţa mea...

XI

M-am oprit la marginea drumului;
dacă prezenţa mea nu-ţi este plăcută,
nu voi merge mai departe.

Dacă tu nu ai nevoie de dragostea mea,
lasă-mă să te părăsesc aici.
Nu voi mai cerşi nici una din privirile tale,
dacă ale mele ţi se par ne la locul lor.

Praful şi lumina crudă a amiezii mă orbesc,
dar la marginea drumului voi aştepta ca inima ta,
poate, va reveni să o caute pe a mea.

XII

Prin răsuflarea ta eu mă exal
în note vii de bucurie sau durere.

Sunt una cu cântecul tău,
fie că este al dimineţii ori al nopţii,
fie că lunecă printre razele soarelui
sau printre umbrele serii.

Dacă aş trebui să mă pierd
în zborul cântului tău
nu aş simţi nici o durere,
atât mi-este de dragă această melodie!

XIII

Înduplecă-te, o, mugure nou, înduplecă-te!
Lasă ca inima ta să izbucnească-nsfârşit!

Spiritul care face să se învoalte totul
s-a lăsat asupra ta.
Poţi să mai rămâi încă mugure?

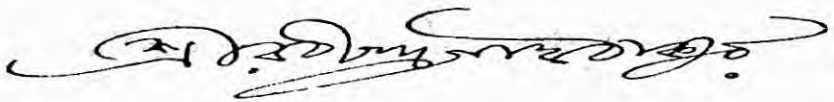

XIV

Amant îndrăzneţ al naturii, o, Prier,
fă să gâfâie inima pădurilor
în strădania de a se exprima!

Vino în sufluri de nelinişte
acolo unde florile se desfac printre frunzele noi!
Rupe ca o revoltă luminoasă veghea nocturnă,
şi sub pământ anunţă-le viitoarea eliberare
seminţelor întemniţate!

Ca fulgerul, ca furtuna, mergi,
pătrunde dintr-odată în oraşul numeros.
Dezrobeşte cuvântul încremenit!
Călăuzeşte lupta ce nu are ştire de sine;
însufleţeşte ardoarea care slăbeşte...
Învinge moartea!

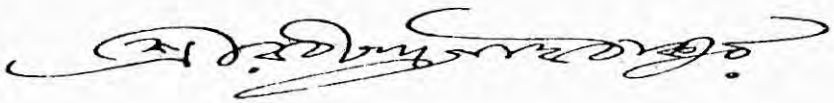

XV

Luntrea lunecă între două sătucuri
care se privesc unul pe altul
peste îngustul pârâu.

Apa nu este adâncă.
E o simplă întrerupere a unor aventuri zilnice,
asemeni cu cea care ar avea loc în cuvintele unui cântec
în timp ce melodia sa continuă...

Ele se uită unul la altul cele două sătucuri,
peste apa flecară,
şi luntrea lunecă între două epoci,
şi de la vremea semințelor la vremea secerişului.

XVI

Când asemenea unei săbii lucitoare,
seara aşează din nou torentul colinei
în teaca sa de umbră,
un pâlc de păsări trece cu fremătător foşnet de aripi.

Această fugă printre lucrurile nemişcate
însufleţeşte dintr-odată dorul de mişcare;
ea sfâşie pânza liniştei;
ea se vădeşte ca o înaltă simţire!

Îmi închipui munţi şi păduri zburând prin evuri;
îmi imaginez că din noapte renaşte lumina
la fiecare întâlnire cu o stea...

Simt în mine zborul unei păsări călătoare;
ea îşi deschide un drum dincolo de viaţă şi moarte,
în vreme ce lumea noastră neliniştită
călătoreşte fără răgaz prin necuprinsul fără hotare.

XVII

Ochii mei nu vă decât pământul,
dar inima mea iubeşte şi ghiceşte,
şi cunoaşte bucuria.

Plăceri înfloresc în jurul meu,
luând mii de forme.
Dar unde este totuşi firul tainic al inimii tale
care le va înmănunchia în ghirlande?

Flautul maestrului cântă prin toate lucrurile;
eu ascult, şi sunt în casa lui.

El este marea, şi râul ce poartă spre mare,
şi tot ele este şi ţărmul.

XVIII

În iubire ţelul nu este durerea sau bucuria,
ci iubirea!

Libera dragoste uneşte;
ea se aprinde prin dragoste ca flacără din flacără.
Dar de unde-a venit cea dintâi flacără?

Când flacăra tainică apare,
ea face din taina inimii şi lumea din afară
o singură văpaie,
şi toate zăgazurile cad în cenuşă.

Poetul spune:
"Cine are parte de iubire fără să-i plătească preţul?
Când tu refuzi să te dăruieşti pe tine însuţi,
universul întreg se face avar cu tine."

XIX

Oaspetele meu are obiceiuri ciudate.
El soseşte la ore când nu-l aşteptam;
şi totuşi cum aş putea refuza să-l primesc?

Lângă lampa aprinsă.
nădăjduiesc uneori o noapte întreagă să vină;
or el rămâne absent,
şi doar când lampa s-a stins, soseşte,
cerându-şi locul său.
O, de-aş putea să-l las la uşă!

Eu râd şi dansez cu tovarăşii mei
când el trece dintr-odată îmbrăcat de doliu;
atunci îmi dau seama că bucuria mea a fost zadarnică.

Am văzut adesea un zâmbbet pe buzele sale
când inima mea suferea,
şi am descoperit că chinul meu nu era real.

Şi recunosc că nu-l înţeleg întotdeauna.

XX

Din copilăria lumii, Himalaia,
ieşind din sânul sfâşiat,
tu ţi-ai ridicat din creastă în creastă
înfruntarea ta către soare.
Apoi a venit vremea să-ţi spui: "Nu mai sus!"
Şi ardoarea ta îndrăgostită de norii fugari
şi-a aflat capătul şi s-a oprit
pentru a saluta nemărginirea.

Şi atunci frumuseţea, liberă în jocurile sale,
te-a împodobit cu flori şi cu păsări.

Tu rămâi în singurătatea ta ca un savant
pe genunchii cărora stă deschisă
o carte foarte veche
cu nenumărate pagini de piatră.
Nu ştiu ce istorie a fost înscrisă acolo.
Este istoria eternei uniri a lui Shiva, divinul ascet,
cu Bhavăni, divina iubire?
Este drama Puterii unită cu Fragilitatea?

XXI

Un pescăruş s-a aşezat pe o barcă goală,
în vreme ce la malul fluviului, un taur culcat,
cu ochii întredeschişi,
savurează plăcerea noroiului proaspăt.

Câinele satului latră;
o vacă paşte iarbă în câmpie,
urmată de un stol de *Saliks în* căutare de insecte.

La umbra tamarinilor, în umbra crângului liniştit,
se adună zgomotele naturii:
ciripitul păsărelelor,
chemarea ascuţită a uliului,
ţârâitul greierilor,
zbaterea unui peşte în apă.

Astfel, eu descopăr graiurile firii,
şi Pământul-Mamă tresare
la prima sa strângere vie la piept!

XXII

Seara îmi face semn,
şi urmăream cu plăcere călătorii ultimului bac
străbătând întunericul.

Unii se întorceau către lăcaşul lor;
alţii plecau în ţări îndepărtate;
şi toţi riscau aventura.

Dar eu rămân pe ţărm;
vara se depărtează, iar iarna
n-are să-mi dea vreo recoltă.

Aştept o iubire, ale cărei decepţii şi lacrimi,
semănate pe pământul întunecat
să se învoalte în flori şi în fructe
când aurora se va naşte din nou.

XXIII

Ochii mei primesc dulcea liniște a bolții cerești,
și iată că simt trecând în mine
ceea ce simte un arbore ale cărui frunze
întredeschise ca niște cupe,
se înecă de lumină.

Un gând îmi bântuie mintea
asemenea acestor aburi care se întind pe câmpie;
el se îmbină cu murmurul apei,
și cu suspinele obosite ale brizelor.

Îmi închipui că am trăit deja
în infinitul lucrurilor acestei lumi,
și că acestei nemărginiri eu i-am dăruit
iubirile și durerile mele!

XXIV

De câte ori, vastule Pământ,
am dorit să mă unesc cu tine
și să împărtășesc bucuria
fiecărei tulpini înălțată spre soare!

Cred că ți-am aparținut în epoci îndepărate,
mult timp înainte de a mă naște.
Oare din acest motiv, când licăririle toamnei
lunecă pe câmpiile de orez,
îmi amintesc de intima noastră comuniune?
Din acest motiv aud încă
ecoul vocilor prietenești care-mi răspund
din pragul unui trecut tainic?

În ceasurile înserării,
când turmele se întorc către staul
de-a-lungul cărărilor ierboase,
sub luna mai înaltă decât fumul coșurilor din sat,
meditez la acea mare despărțire care s-a petrecut
în prima dimineață a ființei mele!

XXV

Cu adolescenţii veniţi din toate părţile
mergeam la curtea Reginei, strigând:
"Regină, am să-ţi golesc caseta;
eu voi primi din mâinile tale coroana victoriei."
Singur el păstra un chip senin ca lumina templului.
Ochii lui semănau cu stelele care dispar în abisurile zorilor.

Stătea nemişcat la marginea drumului.
Când noi îl întrebam dacă speră să triumfe,
el zâmbea şi răspundea:
"Scopul meu nu este victoria."
Şi noi râdeam de cuvintele sale.

Regina era aşezată pe tronul ei.
Atunci sunete se înălţară din harfa mea,
când asemenea unei ploi de astre,
când asemenea unei furtuni de vară.

Anotimpurile se urmară şi ultima floare de *Shiuli*
a fost aruncată pe rămăşiţele toamnei.
În timpul lunilor scurse am făcut mereu noi cântece
şi eu am fost cel care a primit coroana victoriei.
Apoi lumina zilei s-a stins,
mulţimea invidioasă s-a împrăştiat.
Celui care rămânea la picioarele Reginei i-am spus:
"Este ceasul pentru aprins lămpile,de ce nu te îndepărtezi?"
"Slujba mea pe lângă Regină nu va sfârşi niciodată,
răspunse el, căci pentru a aduce jertfă Reginei
orice victorie şi orice coroană, venit-am aici."

XXVI

Nu cer nici o plată
pentru melodiile pe care ţi le-am cântat.

Aş fi mulţumită dacă ele nu vor trăi decât o noapte
şi vor disparea ca stelele în aurora,
ascultătoarea turmă pe care
o păstoriţă îngrozită le apără de soare.

Dar tu, o, Poetul meu,
care adesea mi-ai îngânat cântecele,
aminteşte-ţi că auzindu-le,
mi-am pierdut pentru totdeauna sufletul!

XXVII

În astă seară mi se pare, iubita mea,
că prin lumile nenumărate în care am trăit,
noi am lăsat, tu şi eu, amintirea unirii noastre.
Când citesc legende vechi
inspirate de patimi astăzi stinse,
mi se pare că odinioară – eu şi tu –
am fost o singură fiinţă,
şi amintirea se întoarce la noi cu memoria timpilor...

Îmi imaginez că dimineaţa
care transfigura pământul în veacuri apuse
a strecurat câteva raze în inima ta şi a mea.
Căci inimile noastre rămân pururea tinere
în bătrâneţea evurilor
şi universul întreg se face martorul iubirii noastre!

XXVIII

La sfârşitul zilei am întrebat-o:
"În ce ţară stranie venit-am?"
Ea coborâ ochii, şi cum se îndepărta,
am auzit clinchetul brăţării sale atingând ulciorul.

Arborii de bambus se înclinau molatic la malul râului
şi lucrurile păreau că aparţin trecutului.
Nu departe am auzit încă
clinchetul unui brăţări lovindu-se de un ulcior...

Încetează să mai vâsleşti. Priponeşte barca noastră!...
Luceafărul de seară s-a ascuns înapoia templului
şi paloarea treptelor de marmură
bântuie întunecatele ape.

Călători întârziaţi suspină;
luminile ferestrelor în depărtare se strecoară prin frunziş.
Şi mereu o brăţară sună lovindu-se de un ulcior,
şi aud paşi pe străduţa presărată cu frunze.

Noaptea coboară;
turnurile palatelor par nişte fantome;
cetatea obosită freamătă.
Nu mai vâsli; priponeşte barca.

Lasă-mă să mă odihnesc
pe pragul acestui pământ lâncezând sub astre,
căci scolo în umbră
sună o brăţară lovindu-se de toarta unui ulcior.

XXIX

Văzându-ţi picioarele goale şi fine
mă gândesc că florile sunt urmele paşilor verii.

Paşii tăi scriu uşor pe nisip
istoria a ceea ce ei au vieţuit –
o istorie pe care, în trecere, briza o şterge.

Vino! Alunecă în inima mea
aceste duioase picioare!
Lasă o urmă de neşters pe drumul
către tărâmul visurilor mele.

XXX

Această privelişte eu am contemplat-o
mai mult decât o lună de Martie,
la vremea când se desfac florile dintâi.

Cunosc leneşa linie a apei,
pata cenuşie tencuită dincolo de către nisip,
şi cărarea ce duce prin câmpuri până în sat.

Am încercat să întemniţez în versuri
melancolica melodie a vântului
şi bătaia lopeţilor unei bărci care tocmai lunecă pe râu.

M-am minunat de simpliciatea acestei mari lumi
care se întinde înaintea mea –
de uşurinţa plină de duioşie şi familiară
prin care inima mea descoperă pe Eterna Străină!

BANDI MATARAM

(Chemare către Patrie)

Păstor de popoare, conducător al destinelor Indiei, în numele tău sfânt se trezesc Pandjab, Guzarat, Sindh, Bangal, Ceylan, statele Mahrathe şi provinciile Dravidiene, Vinahya şi Hyamalaya, Jamuna, Gangele şi valurile înalte ale Oceanului!

Pământurile şi apele, implorându-ţi binecuvântarea, cântă imnul tău de triumf.

Victorie, o, Dăruitorule al tuturor bunurilor!
Victorie, o, Conducător al destinelor Indiei!

Chemarea ta se propagă din aproape în aproape. Brahmanii, Budiştii, şi Sikhii, Jainii, Parşii, Creştinii şi Musulmanii, toţi se unesc pentru a primi universalul mesaj!

Ei vin din Orient ca şi din Occident ca să împletească o ghirlandă de iubire tronului tău.

Victorie o, Pacificator al popoarelor!
Victorie, o Călăuzitor al destinelor Indiei!

Drumurile Istoriei sunt sinuoase pe unde pelerinii tăi urmează urma carului tău, o, divină Călăuză!

Din epocă în epocă, naţiunile se înalţă şi se prăbuşesc, şi temeiul tău sacru vibrează de ecourile tragice ale tulburărilor noastre.

Victorie, o, Eliberatorule al lumii!
Victorie, o, Conducător al destinelor Indiei!

Din umbra cea mai adâncă a nopţii marea ta grijă mereu neliniştită s-a aplecat asupra popoarelor persecutate!

Asemenea unei mame iubitoare, cu ochii tăi ce nu clipesc vegheai; tu ne proteguiai spaimele şi coşmarurile.

Victorie, o, Lecuitorule al tuturor suferinţelor!
Victorie, o, Şef al destinelor Indiei!

Dar întunericul se risipeşte cu prima licărire a zilei pe colinele din soare răsare. Păsări cântă, brize aduc efluvii de viaţă nouă!

Patria care doarme îşi deschide ochii la răsfrângerea de purpură a iubirii tale; ea se înclină, şi fruntea sa atinge praful la picioarele tale.

Victorie, o, Rege al regilor!
Victorie, o Călăuzitor al destinelor Indiei!

ÎNTOARCERE

Florile cereşti ale ghirlandei pe care mi-ai dat-o,
Indra, zeu al zeilor, s-au ofilit în părul meu.
Timpul răsplatei supreme a trecut.
Şi iată că trebuie să vă părăsesc,
pe voi toţi, zei şi zeiţe, pentru a regăsi o lume
sfărâmată de naşteri şi morţi.

Speram să văd o lacrimă furişe
în pleoapele voastre în clipa despărţirii...
Dar durerea este alungată din sărbătorile voastre.
Şi când noi care veneam de pe pământ ca să luăm parte la ele,
ne întorceam în praful cel tulbure,
voi abia că simţeaţi ce poate simţi un *banyan* secular
când îşi pierde frunza sa cea mai ofilită.

Dacă vreodată feciorească lumină ce vă scaldă
s-ar întuneca prin vreo umbră,
atunci zilele voastre ar cunoaşte întreruperile înserărilor;
paşii dansanţi ai lui Menaka,
uitându-şi perfecţiunea ritmului lor,
s-ar rătăci în greşeli care ruşinează;
purele note ale harfei
care lunecă pe sânii lui Urvashi
s-ar preschimba în accente pătimaşe...

Ci nu! Trăiţi fericiţi în eterna pace surâzătoare
a regatului vostru, o, zei,
şi lăsaţi-ne nouă pământul care nu este un paradis.
Pe inima sa, sanctuar al lacrimilor sfinte,
ea strânge sărmanele trupuri obosite şi murdărite.
Ea îşi deschide larg braţele
pentru cei slabi, neştiuţi, nedemni.

Adio, deci, Apsaras! Sufletele voastre nu cunosc
nici dorul întâlnirilor,
nici tristeţea despărţirilor...
Eu ştiu că iubita mea mă aşteaptă pe pământ
şi-mi pregăteşte o comoară de duioşii.
Eu ştiu că amintirea cerului mă va bântui doar nedesluşit
când, trezindu-mă la ceasurile lunare,
sub brizele parfumate ale iasomiei,
am s-o privesc dormind alături
cu unul din braţele ei pe pieptul meu.

Astăzi îmi înfrânez lacrimile...
Paradisul pe care-l părăsesc se şterge ca o umbră...
Tu singur tu rămâi adevărat,
Pământule răbdător.
Zăresc deja ţărmurile nisipoase mărginind o apă albastră,
zăpezi în vârful unei coline viorii,
aurora liniştită care îşi lasă vălurile
deasupra pomilor din sat.

Lacrimile pe care le-ai vărsat
în clipa ultimei sfâşieri s-au uscat de mult,
Pământule-Mamă,
dar tu nu mă vei primi mai puţin duios
decât pe cel pe care-ţi plăcea să-l aştepţi.
Tu vei veghea asupra mea,
îţi vei ridica ochii melancolici
către zeii aflaţi în depărtări,
şi inima ta va palpita de teamă să nu mă pierzi din nou,
eu care-ţi aparţin... şi care totuşi nu-ţi aparţin!

PETALE PE CENUŞĂ

I

M-am trezit în această dimineaţă, Doamnă a călătoriei mele,
în zgomotul bărcii tale părăsind ţărmul;
noi am răspuns la semnalul
pe care ni-l trimeteau valurile şi te-am întrebat:
"Recolta nădăjdii noastre se va pârgui
în insula ce se afla mai departe decât albastrele orizonturi?"

Liniştea surâsului tău a căzut pe întrebarea mea
ca tăcerea soarelui pe mare.

Zilele trecură prin furtuni şi spaţii calme,
Vânturile buimace se potolesc pentru o vreme
şi talazurile gem. Te-am întrebat:
"Turnul somnului se află undeva
după rugul cenuşilor murind ale zilei apuse?"

Tu nu mi-ai răspuns; numai ochii au strălucit
asemenea ciucurilor norilor din asfinţitul soarelui.
În seara aceasta silueta ta se abureşte şi se întunecă,
şuviţele tale îmi ating uşor obrazul
şi-mi parfumează tristeţea.
Încerc să prind o cută a veşmântului tău şi întreb:
"Există dincolo de nemărginire,
o, Doamnă a călătoriei mele,
o grădină a morţilor unde cântecele mele
se vor desface ca nişte corole în liniştea ta?"

Tu surâzi şi surâsul tău iradiază
asemeni nimbului de aur al stelelor în miez de noapte.

II

Iubire, tu mi-ai colorat gândurile şi visurile
cu ultimele răsfrângeri ale gloriei tale,
tu ai transfigurat viaţa mea
cu frumuseţea viitoare a morţii mele.

Aşa cum apusul de soare ne face
să întrezărim puţin din paradis,
tu ai schimbat durerea mea
într-un extaz suprem.

Prin vraja ta, Iubire,
viaţa şi moartea au devenit pentru mine,
una şi aceeaşi nemărginită uimire!

III

Ora se întunecă
şi flacăra ce moare a lămpii şovăie.
Nu mi-am dat seama de clipa
când seara a intrat în noapte,
ca fata din sat care,
după ce şi-a umplut ultimul ulcior la râu,
închide uşa bordeiului său.

Îţi vorbeam, Iubita Mea,
conştient doar de propriu-mi glas.
Spune-mi, cuvintele mele aveau vreun înţeles?
Au adus ele vreun mesaj venit de mai departe
decât ţărmurile acestei lumi?

Acum, când am tăcut eu simt mai bine
pacea nopţii plină de gânduri.
Dar eu contemplu cu spaimă
prăpastia mută ce mă desparte de aceste gânduri!

IV

Tu doreai iubirea mea
şi totuşi nu mă iubeai.
De acum viaţa mea s-a legat de a ta ca un lanţ,
ale cărei inele te strâng şi mai tare
când tu lupţi ca să evadezi.

Desnădejdea mea este un tovaraş ucigător
care se exaltă la cel mai neînsemnat dintre favorurile tale
şi care caută să te poarte în umbră şi în lacrimi.

Tu mi-ai sfărâmat libertatea,
dar cu sfărâmăturile sale
a fost zidită propria ta temniţă.

V

Pentru o clipă, călătorule,
fii nesăbuit şi întoarce-te din drum.
Deşi treaz, fii asemenea zilei
captivă într-o plasă de ceaţă.

Nu ocoli grădina inimilor rătăcite,
acolo, la capătul drumului greşit;
acolo unde iarba este presărată
cu flori roşii care te îndeamnă la părăsire,
unde ape melancolice apun în marea agitată.

Mult timp, fără răgaz, ai vegheat
asupra prăzii anilor de priosos;
să se risipească în sfârşit!
Îţi va rămâne trimful desnădăjduit
de a fi pierdut totul.

VI

Eram împreună când Primăvara
a bătut la uşa noastră strigând:
Lăsaţi-mă să intru!
Ea ne dăruia secretele murmurate de bucuria sa,
fiorul noilor încolţiri!

Eram ocupat cu gândurile mele,
tu erai aşezată la roata de tors...
Ea s-a îndepărtat, şi deodată noi am văzut-o
dispărând cu ultimii trandafiri.

Acum, când nu mai eşti aici, Iubito,
Primăvara bate din nou şi iarăşi spune:
Lăsaţi-mă să intru!
Ea îmi dăruieşte freamătul frunzelor uscate,
ecoul unui uguit de porumbel.

Sunt aşezat la fereastră şi o fantomă,
lângă mine, toarce gânduri triste...
Şi pentru Primavară, care nu mai are să-mi dăruiască
decât tainice dureri, toate uşile sunt deschise!

VII

Să nu rămâi înaintea casei mele cu ochii lacomi
care îmi cer taina mea.
Nu este decât o piatră măruntă
pătată de sânge de către patimă.

Ce daruri îmi aduc mâinile tale
care vor să le arunce în faţa mea în pulbere?
Dacă primesc mi-e teamă
că voi rămâne plin de o datorie
pe care nu voi putea să o răscumpăr...

Să nu rămâi în faţa ferestrei mele
cu tinereţea şi florile tale,
ele aduc ocară nefericirii mele!

VIII

Eu ştiu că ea a fost steaua dimineţii mele
şi că ea a revenit pentru mine
în cerul serii, căci îi recunosc zâmbetul.

O pierdusem în timpul grelelor ore ale zilei;
dar ea s-a îmbarcat pentru o călătorie solitară
care trebuia să ne reunească în pragul nopţii.

Glasul ei, odinioară îmi tulbura sângele
cu chemări aventuroase;
printre umbre ea murmură acum lucruri
pe care nu le înţeleg.

Dar eu ştiu că ea este mereu aceeaşi care,
sub vălurile schimbătoare,
îmi cere încă un cuvânt de iubire!

IX

Eram gata să o părăsesc. Ea nu vorbea,
dar cunoșteam dupa lâncezeala ei
că ar fi vrut să mai rămân.

De mai multe ori am crezut că ghicesc
ruga mâinilor ei, deşi ea nu-şi dădea seama ;
braţele ei şovăitoare ar fi putut deveni
o ghirlandă de tinereţe în jurul gâtului meu...

Atâtea gesturi temătoare
îmi revin în amintire şi-mi descoperă lucruri
ţinute secrete până atunci.

X

Înapoia grilajului ruginit al ferestrei
o fată negricioasă şi urâtă stă aşezată,
asemenea unei bărci eşuată pe nisip.

După lucrul zilei mă întorc acasă
şi privirile îmi sunt atrase de ea.

Ea mă face să mă gândesc la acele lacuri
ale căror ape nocturne
ar fi tivite de clarul de lună.

Ea nu are decât fereastra sa drept singură libertate;
pe acolo lumina dimineţii îi salută nostalgiile;
pe acolo ochii săi întunecaţi,
ca nişte aştri pierduţi se întorc la cerul lor.

XI

Nimeni nu acostează la acest mal.
Fetele nu vin să ia apă; coasta este plină de mărăcini;
păsări *Saliks, în* stoluri zgomotoase
vin să-şi scobească cuibul
în faleza duşmănoasă pentru bărcile pescarilor.

Tu ai ales să te aşezi pe un mănunchi de alge uscate
şi ceasul înaintează. La cine te gândeşti?
Ea mă priveşte şi răspunde:
"La nimeni."

Nici o cireadă nu vine să se adape la acest râu.
Doar câteva capre rătăcite vin să pască iarba rară
aproape de arborele *Peepal* desrădacinat.

Tu stai aşezată în umbra avară şi ora înaintează.
Spune-mi, pe cine aştepţi?
– Ea mă priveşte şi răspunde: "Pe nimeni."

XII

Altădată, în ceasurile lâncezitoare de Martie,
te aşteptam în zadar.
Tu vii acum în anotimpul ploilor
şi faci să vibreze în inima mea
simfonia furtunilor şi a vânturilor nebune!

În acele zile trecute de Martie
mi se părea că te văd lunecând pe florile câmpiei
care se jucau în faldurile rochiei tale plutitoare;
credeam că aud clinchetul brăţărilor tale;
că-ţi respir dulcea răsuflare de-a-lungul aleelor grădinii...

Azi descopăr prezenţa ta în toată pădurea;
văd buclele tale cum se revarsă
ca o undă întunecată străbătând cerul;
tu îţi apleci asupra mea umbra ta vrăjită,
şi eu aud ecourile unei ceremonii solemne.

Podoabele uşoare pe care le strânsesem pentru tine
sunt un dar destul neînsemnat;
încă nu am ştiut să cânt pe lăuta mea
laudele ce ţi se cuvin.
Dar puteam eu să ghicesc,
eu care-ţi pregăteam luminoasă nuntă,
că apropiindu-mă de tine
voi deveni închinătorul unui cult?

XIII

Gândul la tine mă însoţeşte neîncetat, Iubita mea;
o, de-ai putea şi tu să nu te gândeşti la mine
decât doar când ai puţin răgaz!

Viaţa mea se petrece aşteptându-te ;
o, de-ai putea să nu vii la mine
doar când îţi aminteşti de mine !

În culcuşul meu singuratic
rămân nopţi de-a-rândul sperând la tine.
Lumina lămpii păleşte în zorii care iau naştere,
şi ochii mei sunt obosiţi de prea lunga veghere.

Încoronată de haruri, tu mergi cântând
în mijlocul orelor fericite...
Se poate ca acestor ore fericite să-mi amestec paşii
dacă hazardul m-ar face să-i întâlnesc?

XIV

Ea a întors uşor capul spre mine
şi mi-a trimis o privire furişe de rămas bun.

Acesta a fost ultimul ei dar.
Unde aş putea eu de acum să o apăr
de orele care o zdrobesc?

Seara va trebui în adevăr să şteargă
acea duioasă licărire de nelinişte
aşa cum şterge ultima flacără a soarelui apune?
Trebuie ca furtuna să o poarte în urnele sale
aşa cum ea poartă polenul risipit al florilor?

Lăsaţi morţii gloria prinţilor şi puterea celor bogaţi.
Iar mie lacrimile
şi amintirea unei priviri pătimaşe.

Cântecul meu spune:
"Nu râvnesc nici gloria prinţilor
nici puterea celor avuţi,
dar asemenea preţioase lucruri tainice îmi aparţin. "

XV

Ea m-a părăsit la ora când noaptea se risipeşte.

Mintea mea încearcă să se consoleze
cu gândul că totul este zădărnicie.
"Şi totuşi, spuneam eu, acest nume înscris
care a fost al ei, acest evantai din frunze de palmier,
brodat de degetele sale din mătase purpurie,
toate acestea nu sunt lucruri reale?"

Ca un copil neliniştit care-şi răneşte propria mamă
am răsturnat totul în mine şi în afară de mine,
şi am murmurat cu pizmă:
"Lumea noastră este o lume a trădării!"

Dar din bolta cerească plină de stele
un reproş a coborât;
un glas vorbea urechii mele:
"Ingratule! învaţă să umpli golul pe care l-am lăsat
cu amintirea vie a trecerii mele!"

XVI

Numele pe care obişnuia să mi-l dea,
asemeni iasomiei înflorite
a îmbălsămat anii dragostei noastre.
Sclipirile care tremură cu frunzişul,
cărările ierbii în noaptea ploioasă
şi pacea orelor care încheie o seară leneşă,
se amestecau cu ecoul său.

Cel care răspundea la acel nume
nu era numai o operă a lui Dumnezeu;
ea însăşi l-a creat pentru dânsa de-a-lungul fugarilor ani.

De atunci, zilele rătăcitoare nu se mai unesc
în numele murmurat de glasul ei.
Ele spun: "cine ne va mai strânge-mpreună vreodată?
Vom căuta pe păstoriţa noastră... "

La fel ca norii serii zilele merg buimace;
ele plutesc în întunecime;
ele se pierd în uitarea eternă.

XVII

Când ne-am întâlnit, inima mea s-a exprimat în muzică:
"cea care este pentru totdeauna departe de tine
s-a apropiat pentru întotdeauna."

Cântecul meu se opreşte,
cred că Iubita mea este foarte aproape,
uitând în adevăr că ea este departe, foarte departe de mine.

Muzica umple infinitul care desparte inimile noastre.
Or, acest lucru ne era ascuns odinioară
de ecranul ceţos al lucrurilor zilnice.

În sânul fugarelor nopţi de vară,
când un murmur se înalţă din linişte,
eu plâng absenţa celei care este lângă mine.
Ma întreb: "Când deci voi putea şopti la urechea sa cuvintele
care poartă în ele ritmul veşniciei? "

Ieşiţi din lâncezeala voastră, cântecele mele!
Prin ecranul sfâşiat al zilnicelor lucruri
suiţi până la Iubita mea
în surpriza eternă a primelor întâlniri!

XVIII

Te-ai scăldat în întunecata mare.
Te-ai îmbrăcat în rochia logodnicelor;
ai străbătut arcadele Morţii şi aştepţi nuntirea sufletului.

Nimeni nu atinge lăutele adormite;
mulţimea este absentă,
şi pe poartă nimeni nu a atârnat ghirlande.

Departe de lămpile aprinse, într-un ritual nou,
cuvintele pe care nu le rosteşti
merg înaintea celor ale mele.

XIX

Fără îndoială am să mă opresc uimit
dacă vreodată noi ne vom regăsi într-o viitoare viaţă,
suind în lumina unei alte îndepărtate lumi.

Voi înţelege că ochii tăi,
asemenea stelelor dimineţii,
au aparţinut acestui cer nocturn uitat
dintr-o existenţă dispărută.

Da, am să înţeleg că vraja chipului tău
se împodobeşte încă
de iradierea pătimaşă a privirii mele
în timpul unei foarte de demult întâlniri,
şi că iubirii mele tu îi datorezi o taină
despre care nu ştim de unde vine.

XX

Marea este verde-albăstruie
şi suflurile vântului sunt înfăşurate
într-un nor de nisip.

Dimineaţă neliniştită şi sumbră!
Păsările tac în adâncul cuiburilor clătinate;
părăsit cum sunt, murmur: "unde poate fi ea?"

Altădată, aşezaţi unul lângă altul,
noi lăsam să fugă timpul.
În mijlocul jocurilor şi râsetelor noastre
măreţia dragostei nu găsea loc să se exprime.

Eram mulţumit de lucruri mărunte,
ea risipea orelor în nimicuri flecare.

Astăzi în zadar o vreau aici
în melancolia acestei apropiate furtuni,
în sufletul acestei singurătăţi!

XXI

Inima mea va lăsa puţin din nuanţele sale
în toate alcătuirile tale, o, Pământule,
atunci când te voi fi părăsit.

Câteva ecouri din sufletul meu se vor adăuga
la armonia anotimpurilor tale;
gândurile mele veni-vor, pe neştiute,
dând târcoale ciclului luminilor şi umbrelor tale.

În zile viitoare, când vara va izbucni
în grădina îndrăgostitilor,
ei nu vor şti că florile boschetelor lor
împrumută o mai vie frumuseţe
din cântecele mele,
nici că iubirea lor pentru această lume
sporeşte din iubirea mea.

XXII

Cu tine au plecat fugarele noastre ceasuri de dragoste,
şi eu caut să aflu în ce loc le fereşti
de praful care se depune pe încetul.

În singuratatea mea nu găsesc decât cântecul tău;
el a murit pe buzele tale,
dar a lăsat nepieritoare ecouri.

Suspinele orelor tale de nemulţumire
eu le descopăr în pacea asfinţiturilor toamnei;
chiar dorurile tale se întorc şi-mi bântuie sufletul
din adâncul trecutului tău.
Nemişcat, ascult fluturându-şi aripile...

XXIII

Ridică-te, Trecut fără început!
Veacurile rostogolesc către sânul tău
valuri sale murmuitoare,
dar ele îşi pierd orice înţeles şi orice vibraţie
apunând în neagră ta imensitatea fără riduri.

Tu nu ai murit, Trecutule, dar rămâi tainic.
Şi totuşi am simţit lunecând
în fiinţa mea paşii tăi magici
şi uneori te-am ghicit în sufletul unor ore.

Căci tu nu pierzi nimic din ceea ce a fost!
Tu scrii din nou istoria bunilor noştri
pe frunzele imponderabile ale vieţilor noastre;
îţi aminteşte nume uitate;
Prezentul neliniştit vorbeşte cu glasul tău
din pragul tăcerii tale!

XXIV

Dat fiind că asfinţiul îndurerat şterge urmele zilei,
lasă ca durerea mea de a te fi pierdut,
o, Iubita mea,
să arunce asupră-mi vălul desăvârşit al tăcerii.

Lasă ca ruinile şi naufragiile să se amestece
cu imensitatea unei seri ostoită de amintirea ta,
şi plin de o armonie senină de tristeţe şi pace!

XXV

Pe cărarea năpădită de ierburi înalte
am auzit glasul ei: "Mă recunoşti?"

M-am întors, şi văzând-o:
"Nu-mi amintesc numele tău" - i-am spus.

Ea răspunse: "Sunt cea dintâi mare durere a tinereţii tale ."
Şi ochii săi erau asemenea aurorii strălucind de rouă.

"A secat comoara adâncă a lacrimilor tale?"
- întrebai eu din nou.

Ea surâdea şi nu a răspuns.
Am înţeles că lacrimile ei avuseseră timp
să înveţe un nou grai.

"Tu spuneai atunci, murmură ea,
că vei iubi întotdeauna suferinţa ta".

Am roşit. "Da, dar timpul a trecut şi omul uită" - am spus eu.

I-am luat mâna într-a mea şi am adăugat:
"Tu eşti cea care te-ai schimbat ."

"Aceea care a fost altă dată durere
a devenit acum pace"- spuse ea.

XXVI

– Vistiernicule, dimineaţa te-a adus,
înveşmântat în aur.

După ce soarele a asfinţit
cântecul tău s-a înfăşurat într-o melodie cenuşie
ca haina asceţilor.
Apoi a venit noaptea.

Mesajul tău atunci s-a înscris
în litere de flăcări pe fondul tenebrelor.
Era nevoie de această măreţie
pentru a încânta inima celui care nu este nimic?

– Splendidă este sala serbărilor
unde vei fi primit, comesean unic!

Iată de ce mesajul meu se înscrie
cu litere de foc de la un cer la altul.

Iar eu, servitorul tău,
îţi aduc această veste în mare ceremonie.

XXVII

Am petrecut ceasuri zgomotoase
pe drumuri pline de lume,
dar ziua s-a întunecat şi iată că a venit seara.
O neliniște mi-a surprins dintr-odată sufletul,
căci îmi amintesc că nu am trecut încă
pragul Templului tău, Doamne!
Te conjur, fii îndurător cu uitarea mea.

Când cele din urmă păsări
vor fi ajuns în cuiburile lor noptatice,
şi liniştea va fi stăpână, cheamă-mă.
Voi merge până la sanctuar unde,
pentru a-ţi întrezări chipul,
va trebui să ridic flacăra tremurătoare a lămpii mele,
unde pentru a armoniza suflul Tau cu al meu
îmi va trebui această trestie ascultătoare.

XXVIII

Vino, Iubitul meu, în bogata Ta splendoare!
Răstoarnă totul în calea Ta,
şi torţe aprinse să se amestece tumultuos
prin umbrele miezului de noapte.
Gata cu întâlnirile secrete prin licăririle nesigure!

Ia-mi mâna dreaptă.
Mântuieşt e-mă, Doamne,
de legăturile mediocre şi de visurile leneşe.
Şi toţi cei care dorm să se trezească
pentru ca să-mi vadă neputinţa triumfătoare
înaintea majestăţii Tale mute!

XXIX

Dă-mi supremul elixir al iubirii
– aceasta este ruga mea –
elixirul care să-mă facă să vorbesc,
să sufăr după voia Ta,
şi să părăsesc toate lucrurile
pentru ca să nu mă părăsească ele pe mine.
Întăreşte-mă în primejdii, cinsteşte-mă în suferinţă,
ajută-mă să străbat drumurile grele
ale jertfei de fieçare zi.

Dă-mi suprema încredere a iubirii
– aceasta este ruga mea –
acea încredere în viaţă care sfidează moartea,
care schimbă slăbiciunea în putere,
înfrângerea în victorie.

Ridică-mă în sfârşit,
pentru ca demnitatea mea,
acceptând ocara,
să dispreţuiască a o întoarce.

XXX

Mă simţeam obosit pentru că mersesem
de-a-lungul întregii zile.
Atunci am întors capul
spre curtea Ta regală aflată încă departe.

Noaptea cobora. Eram bântuit de dor.
Oricare vor fi fost cuvintele cântecului meu,
ele erau străbătute de durere
– căci şi cântecelor mele le era sete
o, Dragul meu, o, Iubitul meu, o, Unicul meu!

Când ora se cufundă în întuneric,
mâna ta lăsă să-i cadă sceptrul
pentru a lua lăuta şi-ai început să cânţi;
şi inima mea palpita, o, Dragul meu, o Iubitul meu!

Dar ce braţe mă cuprind?
Voi părăsi ceea ce trebuie să părăsesc;
Şi ceea ce trebuie să port voi purta.
Numai să fiu lăsat să merg aproape de Tine,
o, Dragul meu, o, Iubitul meu!

Coboară din când în când din tronul Tău
şi vino să te amesteci cu plăcerile,
dar şi cu durerile noastre;
ascunde-Te în toate formele, în toate bucuriile,
în iubirea şi în sufletul meu - şi acolo, cântă!
O, Dragul meu, o Prea-Iubitul meu,
O, Unicul meu!

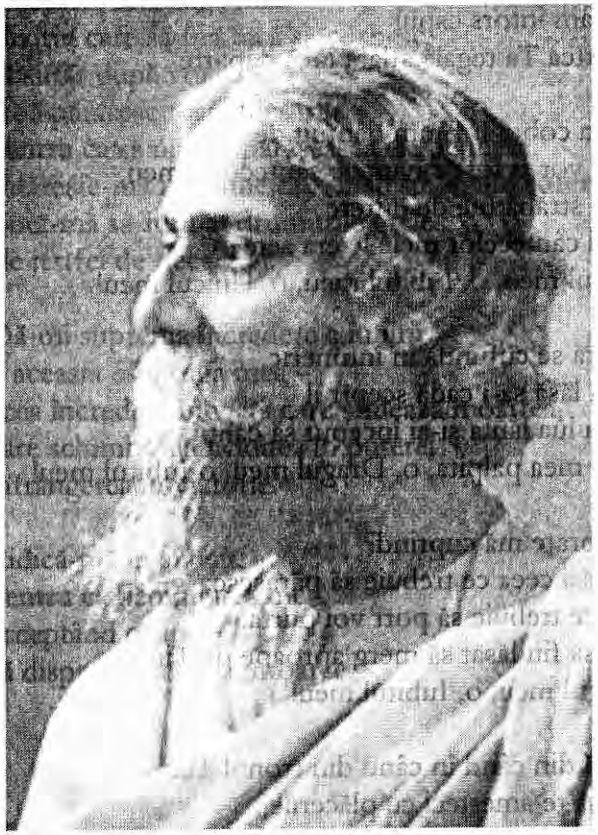

CUPRINS

COŞUL CU FRUCTE

1. Porunceşte, şi eu voi culege / 9
2. Viaţa mea în aurora sa / 10
3. Sărbătoarea verii nu există decât / 11
4. M-am trezit şi am găsit mesajul său / 12
5. Un pumn de nisip ar fi putut / 13
6. Acolo unde căile sunt însemnate / 14
7. Vai! nu mai pot să rămân / 15
8. Fii gata să te avânţi, inima mea / 16
9. Când eu zăboveam în mijlocul / 17
10. Tu m-ai luat de mână / 18
11. Lanţul preţios de la gât nu mă împodobeşte / 19
12. Limpede şi repede curgea Jumma / 20
13. A merge, însemneaza să te întâlnesc / 21
14. Partea mea de bunuri în această lume / 22
15. Grăirea ta este simplă / 23
16. Ei cunoşteau drumul / 24
17. Am luat lampa mea pământească / 25
18. Nu, nu-ţi stă în putere / 26
19. Suda, grădinarul / 27
20. O, noapte, acoperită de valuri /28
21. Într-o zi am să întâlnesc Viaţa /29
22. Dimineaţa aceasta de toamnă este covârşită / 30
23. Sufletul poetului dansează / 31
24. Noaptea este neagră / 32
25. Pasărea dimineţii cântă / 33
26. Cerşetorul care este în mine / 34
27. Sanatan învârtea între degete mătăniile / 35
28. Zi după zi, veneam / 36
29. Tu m-ai rânduit printre învinşi / 37
30. Un zâmbet de bucurie / 38
31. Cine dintre noi / 39
32. Regele meu îmi era necunoscut / 40
33. Când mă gândeam să sculptez / 41

34. Sire, grăi slujbaşul / 42
35 Trimbiţa zăcea în pulbere / 43
36. Când, în bucuria lor smintită / 45
37. Ugarupta, discipolul lui Buddha / 47
38. Dragostea noastră / 49
39. Zidul se intredeschide / 50
40. O, Foc, fratele meu, îţi închin / 51
41. Corăbierul se află afară / 52
42. Pământeştile mele zile se scurg / 54
43. Pe moaştele Domnului Nostru Buddha / 55
44. Această zi aflată / 57
45. Noaptea s-a scurs / 58
46. Timpul când eu puteam / 59
47. Găseam unele din vechile scrisori / 60
48. În desnădăjduita mea viaţă / 61
49. Durerea a fost mare / 62
50. În străfulgerarea copleşitoare a unei clipe / 63
51. Eu ştiu că în seara întunecată / 64
52. Ce este această armonie / 65
53. Am sărutat această lume / 66
54. Nourul mi-a spus / 67
55. Poetul Tulsida era cufundat / 68
56. Tu ai venit pentru o clipă / 69
57. Cine este această femeie / 70
58. A ta este lumina / 71
59. Când obosela drumului / 72
60. Mireasma mugurelui / 73
61. Doamne, ea nu este încă / 74
62. Ce este altceva decât cerul / 75
63. Departe de mine această iubire / 76
64. Soarele asfinţise / 77
65. Poate că există / 79
66. Ascultă, inima mea / 80
67, Mereu tu stai singuratic / 81
68. Dintr-odată fereastra sufletului / 82
69. Tu erai în miezul sufletului meu / 83
70. Când tu ridici lampa / 84
71. O, valurile, valurile / 85
72. Bucuria a alergat / 86
73. Primăvara, cu frunzele şi florile sale / 87
74.Legăturile mele sunt tăiate / 88
75. Era abia ieri / 89
76. Timid, mă refugiam / 90
77. Lumea este a ta / 91
78. Tu ai dat cântecul / 92
79. Să te rog, nu pentru / 93
80. Tu nu te cunoşteai / 94
81. Tu, care veghezi Timpul / 95
82. Voi pronunţa numele tău / 96
83. Simt ca toate stelele / 97
84. *Vâslaşii* / 98
85. *Cântecul înfrângerii* / 100
86. *Faptă de har* / 101

FUGITIVA

ECOUL ARMONIILOR / 105
MADĀNA / 137
URVASHI / 139
SUFLETUL PRIVELIŞTILOR / 141
BANDI MATARAM (Chemare către Patrie) / 172
ÎNTOARCERE / 174
PETALE PE CENUŞA / 176